

HALO

BU AYIN TEMASI:

ÖZLEM

AYIN TABLOSU:

THE LADY OF SHALOTT

BU AYA IŞIK TUTAN BAŞLIKLAR:

ŞİİR ANALİZİ

KEATS'in şiiri üzerinden, insanın hiç ulaşamayacağı ideallere duyduğu özlemi ve doğa karşısındaki faniliğini keşfediyoruz.

BÖLÜM ARASI

Doom at Your Service dizisinde, zıt kutuplardaki iki ruhun birbirine duyduğu özlemi ve yaşam ile ölümün birbirini nasıl var ettiğini inceliyoruz.

1840

İÇİNDEKİLER

Ayın Öne Çıkanları	03
<i>Hiç Görmediğimiz Bir Yeri Özlemek: Tolkien ve Edebiyatta Özlemin Büyüsü</i>	
Ayın Teması	08
Mitoloji	11
<i>Demeter ve Persephone, İkarus Miti</i>	
Şiir	16
<i>(Çeviri, Analiz, İnceleme)</i>	
Sanat Köşesi	26
<i>(Film, Dizi, Tablo, Kitap, Tiyatro, Müzik)</i>	
Felsefe	56
Satırlar Arası	58
<i>(Deneme, Şiir, Kurgu, Şarkı Sözü)</i>	
Sizden Gelenler	72

Dergimizde yer verdiğimiz “Sizden Gelenler” bölümü için eserlerinizi bekliyoruz.

Eser alımı için:

haloidergisipau@gmail.com

*Analiz yazıları kabul edilmemektedir.

*Eserlerin, o ayın temasıyla uyumlu olma zorunluluğu yoktur.

Yazarlar:

Ebrar ERSİN
Edanur ÇOŞKUN
Erdinç YILDIRIMÇAKAR
Hüseyin ARSLAN
İrem GÖNCÜ
Batuhan TAMBURACI
Sacide Hilal BALTA
Azra Naz ABAY
Şevval Nur DEMİRCİ
Metehan ADIGÜZEL
Elif ÖZDEMİR
Neslihan TAHRACI
Begüm MUTLUTÜRK
Melike ÇIRAK
Berat TUTAŞ
Mehmet Eren KİRTİK
Sıla ÇAĞLAK
Ayşe Naz İÇÖZ
İlayda ALKAN
Betül ARI
Nilay Naz AÇIKGÖZ
Avni TURAN
Gizem OGAN

Genel Yayın

Yönetmenleri:

Zeynep ÜLKER
Ezgi ULUÇER
Sacide Hilal BALTA
Naciye Nur ABBAN
Edanur ÇOŞKUN

Editör:

Zeynep ÜLKER
Ebru BOZAR
Gökçe ERASLAN

Redaktör:

Hatice KARATAŞ
Özge Nur ASLAN

Sanat Yönetmeni:

Ezgi Uluçer

Grafik Tasarımcı:

Ezgi ULUÇER

Kapak İllüstratörü:

Naciye Nur ABBAN

Sosyal Medya

Koordinatörü:

Sacide Hilal BALTA

Web adresi:

haloidergisi.com

Tasarlayan: Halil AYDIN

Instagram:

haloidergisi

— *Ayın Öne Çıkanları*

Hiç Görmediğimiz Bir Yeri Özlemek: Tolkien ve Edebiyatta Özlemin Büyüsü

12.03.2026

Dr. Öğrt. Üyesi Elçin PARÇAOĞLU

J. R. R. Tolkien'in geniş ve yaratıcı efsanevi dünyasında, basit nostalji, romantik özlem veya vatan hasretini aşan, derin bir yankı uyandıran güçlü bir duygusal akım akar. Bu akım, uzak, kayıp veya belki de asla tam olarak ulaşılamayan bir şeye duyulan derin bir özlemi somutlaştırır. Tolkien'in eserleri bu duyguyu güzel bir şekilde keşfeder ve hem karakterlerinin iç dünyalarını hem de okuyucunun Orta Dünya'daki yolculuğunu zenginleştirir. Bu özlem, özünde Alman Romantizminin Sehnsucht kavramını yansıtır: mevcut dünyamızın sınırlarını aşan bir gerçekliğe yönelik yoğun, neredeyse manevi bir özlem.

Tolkien özlemi zayıflığın veya salt duygusallığın bir işareti olarak değil, güzelliğe ve kayba karşı derin bir tepki olarak gördü. Ünlü denemesi “Peri Masalları Üzerine”de, fantastik edebiyatın içimizde “dünyanın sınırlarının ötesinde bir şey için arzu” uyandırdığını öne sürer. Bu cümle, Tolkien’in özleminin özünü güzel bir şekilde özetlemektedir. Bu özlem, daha mutlu bir geçmişi yeniden yaşamak ya da romantik bir tatmin arayışı gibi basit bir arzuyu aşar. Aksine, görünür dünyanın, bizim ulaşamayacağımız daha büyük, daha salt bir gerçekliğe işaret ettiğine dair derin bir farkındalık olan metafizik bir acıyı somutlaştırır.

Bu duygusal yapı, Tolkien’in anlatılarının dokusuna karmaşık bir şekilde işlenmiştir. Okuyucular kayıp ihtişamı çağrıştıran antik kalıntılar, solmakta olan krallıklar, yarı unutulmuş şarkılar ve parçalı tarihlerle karşılaşır. Medeniyetler çökebilir, ancak hikâyeleri kalıcıdır. Ormanlar saygıyla sessizleşir. Elfler bir miras bırakarak Deniz’i geçerler. Bu canlı görüntüler geçiciliğin derin

bir farkındalığını uyandırır. Dünya geniş, katmanlı ve eksik görünür. Sanki algıladığımız şey, daha büyük bir senfoninin son yankısıymış gibidir. Özlem, olan ile bir zamanlar olan ya da hâlâ olabilecek olan arasındaki boşlukta yeşerir.

Tolkien’in özlemi tasviri son derece yüreklendiricidir. Özlemi ateşleyen güzelliğin aynı zamanda hayranlık ve yüceltme duygusu uyandırdığı, acı-tatlı bir özü bünyesinde barındırır. Karakterler, yüce bir şeyle karşılaştıklarında genellikle keskin bir açıklık anı yaşarlar: karanlıkta bir yıldızın görüntüsü, uzaktaki dalgaların sesi, eski bir ışığın hatırası. Bu anlar kederi silemeyebilir, ancak onu anlamlı bir şeye yükseltir. Özlem, algılamaya giden bir yola dönüşür ve dünyanın hâlâ aşkınlığın izleriyle dolu olduğunu ortaya çıkarır.

Elfler varoluşun zenginliğini somutlaştırır. Değişen dünyaya bağlı ölümsüz varlıklar olarak, hafıza ve varlık arasında derin bir gerilim içinde yaşarlar. Bir zamanlar saf güzelliğin hüküm sürdüğü toprakları

tanımış olan Elfler, ölümlülerin anlayamayacağı bir çöküş bilincine sahiptirler. Sanatları, şarkıları ve dilleri bu derin bilinci yansıtır. Onlar için özlem, sadece geçici bir duygu değil, zamanla olan ilişkilerinin belirleyici bir yönüdür. Bu durum, onlara güzelliğe karşı olağanüstü bir duyarlılık kazandırır ve birçok kişinin gözden kaçırdığı geçici harikaları, örneğin eski bir şafağın kalıcı parıltısını algılamalarını sağlar.

İnsanlar ölümlülüğün derin sınırları nedeniyle özlem duyarlar. Bu özlem, genellikle kalıcılık için güçlü bir arzuya dönüşür: kalıcı şöhret arayışı, ölüme karşı direnç veya kaçınılmaz

olarak yok olanı korumak için çaba. Tolkien bu dürtünün hem asil hem de tehlikeli yönlerini derinlemesine inceler. Özlem cesareti ateşleyebilir, fedakârlığa ilham verebilir ve umudu besleyebilir. Ancak insan sınırlarını aşma dürtüsü her şeyi tüketen bir hale geldiğinde, özlem, gurur ve umutsuzluğa da dönüşebilir. Bu açıdan Tolkien, özlemi ahlaki açıdan karmaşık, sadece hoş görülmesi veya görmezden gelinmesi gereken değil, anlaşılması ve uyumlaştırılması gereken hayati bir güç olarak sunar.

Karakter psikolojisinin ötesinde, özlem derin bir estetik strateji olarak ortaya çıkar. Tolkien kurgusal dünyasının metnin sınırlarının çok ötesine uzandığı hissini ustaca yaratır. İsimler tam bir açıklama olmadan ortaya çıkar ve tarihsel referanslar kışkırtıcı bir şekilde eksik kalır. Şarkılar kısmen anlatılmamış olaylara atıfta bulunur. Bu yaklaşım eksikliğin şiirini besler. Okuyucular Orta Dünya'nın keşfedilmeyi bekleyen derinlikleri olduğunu hissederler. Sonuç, hayal gücü anlatının başlattığı yolculuğu genişlettiği için hayal kırıklığı değil, büyülenmedir.

Bu estetik deneyim, Tolkien'ın vizyonunun özünü güzel bir şekilde yansıtır. Özlem hikâyenin içindeki basit bir betimlemeyi aşar; içimizdeki duyguları harekete geçirir. Okuyucular olarak kendimizi özlem içinde buluruz. Kayıp güzelliği, kahramanca anlamı, hem hayali hem de garip bir şekilde tanıdık gelen manzaraları özleriz. Tolkien'ın dehası, bu özlemi paylaşılan bir duygusal gerçekliğe dönüştürür ve Orta Dünya'yı ziyaret edemediğimiz ama derinden özlediğimiz bir yer haline getirir.

Birçok eleştirmen, Tolkien'ın özlem kavramına ilişkin anlayışının Katolik dünya görüşünü yansıttığını belirtmiştir. Bu açıdan bakıldığında, dünyevi güzellikler tarihsel varlığımızın ötesinde daha büyük bir tatmin duygusuna ulaşmamızı sağlayan bir yol gösterici işlevi görür. Geçici ihtişamın varlığında hissettiğimiz hüznün, amaçsız değildir; insan ruhunun derin bir yönelimini ortaya çıkarır. Özlem, bir tür bilgiye dönüşür: dünyanın harikalarına rağmen, bizim çok daha büyük bir hedefe doğru yol aldığımızı gösteren derin bir sezgiye.

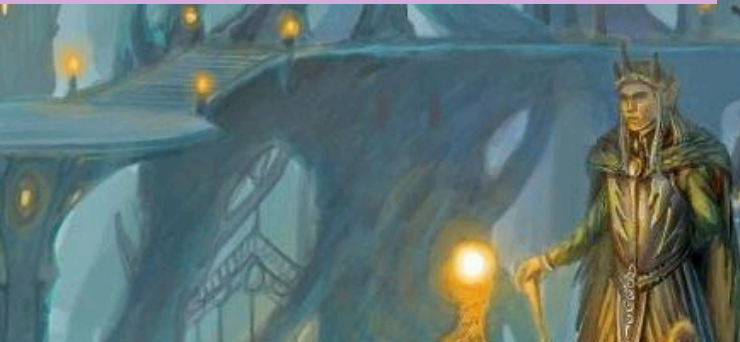
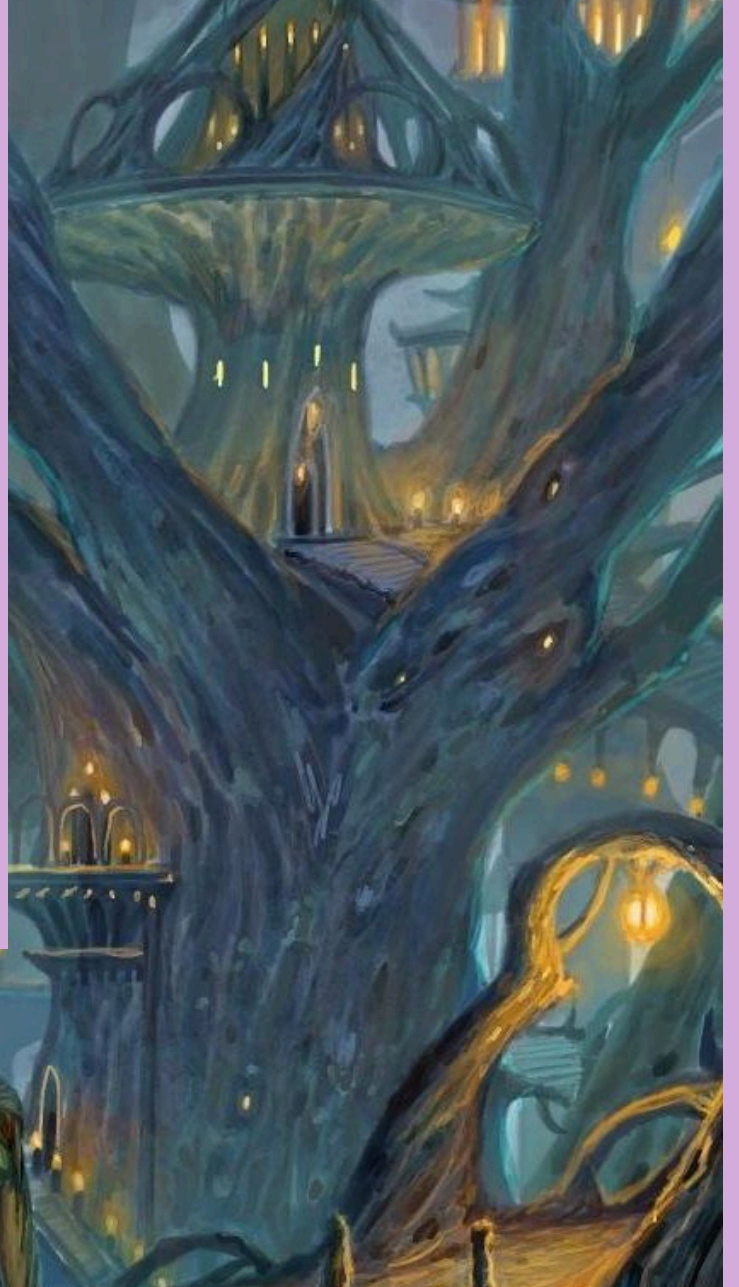
Sonuç olarak, Tolkien'ın efsanevi dünyası bize özlemin hem bir yük hem de bir armağan olduğunu öğretir. Her şeyin geçiciliğini vurgular, ancak aynı zamanda güzelliğin kalıcı önemini de ortaya çıkarır. Özlem duymak, kaybedilenlerin değerini ve hâlâ

bulunabileceklerin potansiyelini kabul etmektir. Keder ve umut arasındaki bu hassas dengede Tolkien, mitolojik evreninin en derin duygusal gerçeklerinden birini ortaya çıkarır.

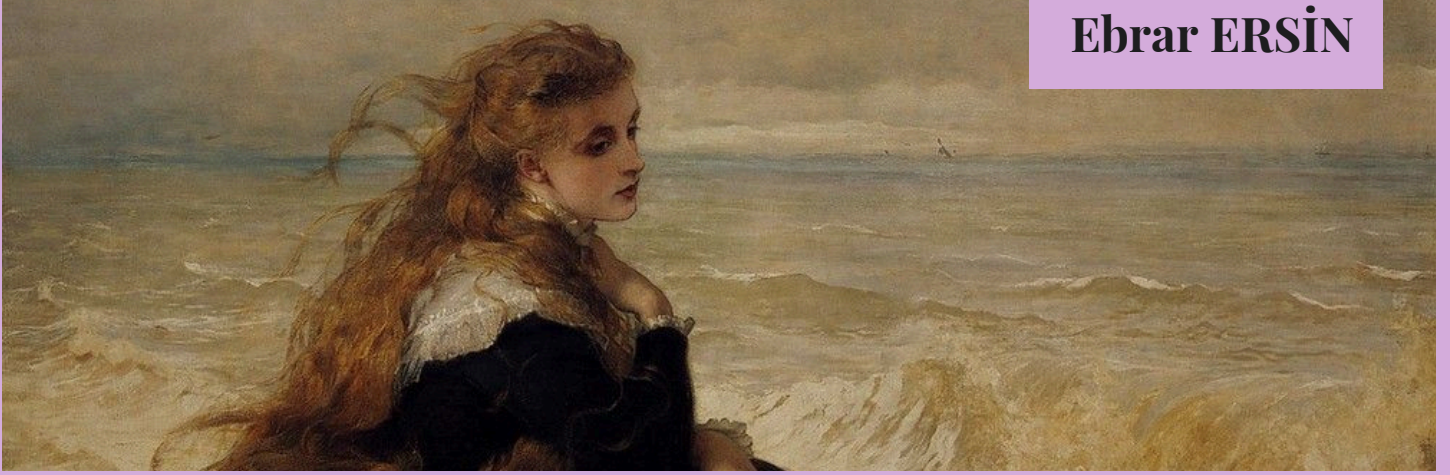
İngiliz edebiyatı öğrencileri için Tolkien'in özlem vizyonu, tek bir yazarın eserine yönelik basit bir tematik içgörünün ötesine geçer; muhteşem bir davet niteliğindedir. Edebiyatı incelemek, birçok yönden Tolkien'in tanımladığı duyguya karşı derin bir duyarlılık geliştirmekle ilgilidir: dilin güzelliğini fark etmek, metin parçalarının ardındaki derinliği hissetmek ve asla tam olarak tükenmeyen anlamları aramak. Uzak ışıklara veya yarı hatırlanan şarkılara çekilen Orta Dünya gezginleri gibi, edebiyat öğrencileri de asla tam olarak ulaşamayacakları ufuklara doğru yolculuk yapmayı öğrenirler.

Bu anlamda, özlem sadece bilimsel çalışmalardan uzaklaşmak değildir; en önemli motivasyon kaynaklarından biridir. Merakı besler, empatiyi derinleştirir ve bize okumanın nihayetinde daha geniş hayal dünyalarına ve kendi dünyamızı daha zengin bir şekilde anlamaya doğru bir yolculuk olduğunu hatırlatır.

Geri Dönmeyen Zamanın İzinde: Özlem Teması

Ebrar ERSİN

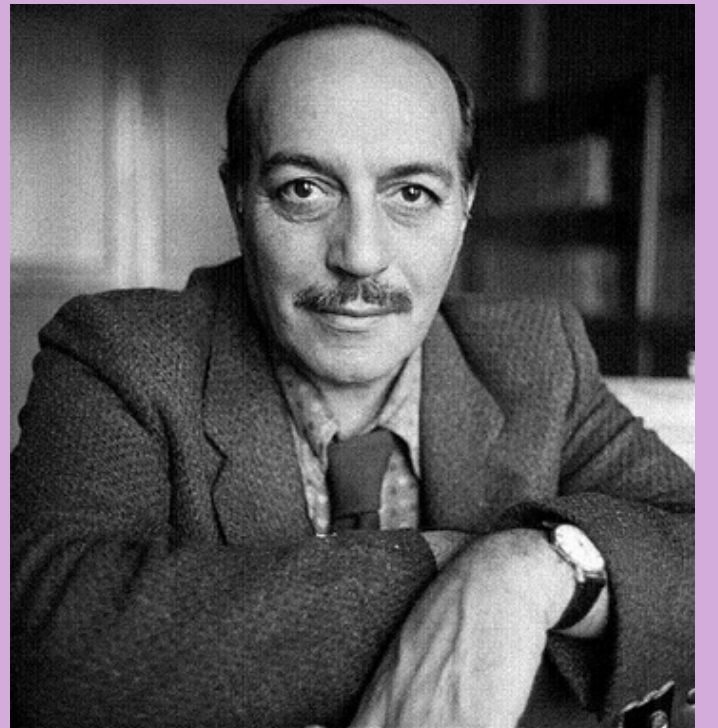
Özlem, asırlardır yalnızca edebi metinlerde duygu olarak bahsedilen bir terim değil, insanın en büyük eksiklik halidir. Ayrı düşüldüğünde ortalığı kasıp kavuran sessizlik, anlatının ritminin belirleyicisidir. Bu bağlamda özlem, kişisel bir yaşantıdan çok, insanın geçmişle ve yitirilmiş olanla kurduğu kaçınılmaz ilişkiyi temsil eder. Özlem dendiğinde akla ilk gelen Mümtaz ve başındaki hasret rüzgarlarıdır. **Ahmet Hamdi TANPINAR** romanın derinliklerine işlemiştir bu hissi. Ulaşılması mümkün olmayanın can yakan gerçekliğini adeta bizler de yaşarız. Roman boyunca hissedilen özlem, kaybolmuş bir ana duyulan isteğin ötesinde, sürekliliğini yitirmiş bir estetik düzenin izini taşır. Böylece özlem, modern bireyin zaman karşısındaki kırılgan konumunu görünür kılar. Bu estetik anlayışın bir benzerini **Marcel Proust**'un "*Kayıp Zamanın İzinde*" adlı eserinde görürüz. Geçmiş beklenmedik bir çağrışım anında ortaya çıkar. Adeta geri çağırılmayan zamanın gölgesidir. Hatırlama eylemi, kaybın kesinliğini daha da belirginleştirir ve özlem, zamanın akışına direnemeyen insan bilincinin doğal sonucu hâline gelir.

Özlemi şiir ile anlatmak istediğimizde ise yoğunlaştırılmış bir anlam içinde özlemin imgeyle dansını görürüz. Örneklerimize **Yahya Kemal BEYATLI** ile başlayacak olursak, eski İstanbul mekan ötesi, zamanın gerisinde yer alan medeniyet tasavvuru bir şehir olarak tasvir edilmektedir. Geçmişte var olandan çok bugün yankısını duyduğumuz bir histir onun için özlem. **Cemal Süreya** ise özlemin bir eksiklik ve bir tamamlanamamışlık olduğu üzerinde durur. Onun için var olandan çok eksik kalan önemlidir. Böylece özlem şiirin sessiz merkezinde varlığını sürdürür.

Özlem dendiğinde akla ilk gelenlerden birisi de uzaklığın somutlaştığı mektuplardır. Özellikle epistolar metinlerde özlem, beklenen yazının gecikmesiyle derinleşir ve sessizlik, anlatının anlamlı bir parçasına dönüşür. Beklenen sözün gelmemesi, özlemi açık ifadelerden daha güçlü biçimde görünür kılar. Böylece özlem teması, edebî metinlerde yalnızca içsel bir eksiklik olarak değil, aynı zamanda bekleyiş, uzaklık ve sessizlikle örülü bir anlatı alanı olarak kurulur.

Bazı edebî anlatılarda özlem, doğrudan dile getirilmeyen, sessizlik aracılığıyla hissedilen bir hâl olarak sunulur. Karakterlerin suskunluğu,

kaybın en yoğun ifadesine dönüşür. Söylenemeyen her söz, özlemi daha da derinleştirir; anlatı, boşluklar üzerinden anlam kazanır. Bu yaklaşım, özlemin bastırılmış ve içselleştirilmiş boyutunu görünür kılar.

Özlemin dolaylı anlatımından söz etmek istersek buna en güzel örneklerden birisi doğa imgeleri olacaktır. Mevsimlerin geçişi, gün batımları, değişmeyen doğal döngüler, zamanın ilerleyişini ve geri dönüş olmadığını simgeler. Bu imgeler aracılığıyla özlem, anlık bir duygu olmaktan çıkarak süreklilik kazanan bir hâle dönüşür; kaybın kalıcılığı estetik bir zeminde ifade edilir. Özlem temasının evrensel oluşunun en büyük delili ise farklı edebî geleneklerde benzer anlatım biçimleriyle işlenmesidir. Tarih, kültür ve dil fark etmeksizin edebî metinlerde kayıp, bekleyiş ve geri dönüş arzusuyla ortak bir anlam alanı oluşturur. Bu yönüyle özlem, bireysel bir deneyimin ötesinde, insanın zaman ve mekân karşısındaki konumunu yansıtan temel bir edebî izleğe dönüşür.

Mevsimlerin Ardındaki Özlem

Edanur oşkun

Yunan mitolojisi, insanların doğayı ve insan duygularını anlamlandırma çabasının en eski aynalarından biridir. Bu anlatılar içinde Demeter ve Persephone miti, özlem duygusunu en güçlü şekilde yansıtan hikâyelerden biri olarak öne çıkar. Mit, bir annenin kızına duyduğu derin bağlılık üzerinden ayrılık, bekleyiş ve kavuşma döngüsünü anlatırken aynı zamanda mevsimlerin oluşumuna da açıklama getirir.

Demeter tarımın, toprağın verimliliğinin ve bereketin tanrıçasıdır. İnsanların yaşamını sürdürebilmesi onun doğaya sunduğu bolluğa bağlıdır. Ancak Demeter için bereketten bile daha kıymetli olan tek şey kızı Persephone'dir. Persephone gençliği, canlılığı ve doğanın yenilenmesini temsil eder. Anne ve kız arasındaki güçlü bağ, hikâyenin duygusal temelini oluşturur. Bir gün Persephone kırdaki çiçek toplarken dikkat çekici güzellikte bir çiçek görür. Onu koparmak için eğildiği anda yer yarılar ve yeraltı dünyasının tanrısı Hades ortaya çıkar. Persephone'yi kaçırmak için yeraltına götürür. Bu olay Demeter'den gizlenir ve genç kız bir anda annesinden koparılır. Kızının kaybolduğunu fark eden Demeter büyük bir endişeyle onu aramaya başlar. Günlerce ve gecelerce elinde

meşalelerle dünyayı dolaştığı anlatılır. Ne dinlenir ne de başka bir işle ilgilenir; tek amacı Persephone'ye ulaşmaktır. Zaman geçtikçe umut yerini derin bir özleme bırakır. Bu özlem yalnızca Demeter'i değil, onunla birlikte tüm yeryüzünü etkiler. Demeter görevlerini ihmal etmeye başlayınca toprak verimsizleşir, ekinler büyümmez ve ağaçlar meyve vermez. İnsanlar kıtlık tehlikesiyle karşı karşıya kalır.

Mit burada özlemi, yaşamın düzenini bozabilecek kadar güçlü bir duygu olarak sunar. Bir annenin yaşadığı ayrılık, doğanın üretimini bile durdurur. Sonunda güneş tanrısı Helios, Persephone'nin Hades tarafından kaçırıldığını Demeter'e söyler. Bunun üzerine tanrıların kralı Zeus duruma müdahale etmek zorunda kalır; çünkü insanlık yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Ancak yeraltının değişmez bir kuralı vardır: Orada bir şey yiyen kişi artık o dünyaya bağlıdır. Persephone, Hades'in verdiği nar tanelerinden yediği için tamamen özgür değildir. Bir çözüm olarak Persephone'nin yılın bir bölümünü annesiyle

yeryüzünde, diğer bölümünü ise Hades'in yanında geçirmesine karar verilir. Persephone annesine her döndüğünde Demeter'in özlemi sona erer; sevinci doğaya yansır, çiçekler açar, toprak canlanır ve bahar başlar. Persephone yeraltına indiğinde ise Demeter yeniden ayrılık yaşar. Üzüntüsüyle birlikte doğa durgunlaşır, yapraklar dökülür ve kış gelir. Bu mit, özlemi yalnızca bireysel bir acı olarak değil, doğanın döngüsünü açıklayan sembolik bir güç olarak ele alır. Ayrılık durgunluğu, kavuşma ise yenilenmeyi temsil eder. Böylece insanlar mevsimlerin değişimini duygularla ilişkilendirerek anlamlandırmış; özlemi, insanın varoluşunun en köklü ve sarsıcı gerçeği olarak konumlandırmıştır.

Kaynakça

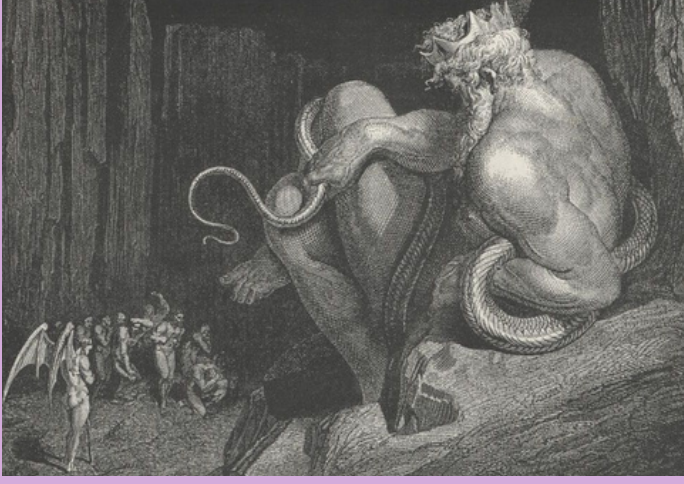
- Hamilton, E. (1942). *Mythology: Timeless Tales of Gods and Heroes*. Little, Brown and Company.
- Graves, R. (1955). *The Greek Myths*. Penguin Books.
- Morford, M. P. O., Lenardon, R. J., & Sham, M. (2011). *Classical Mythology*. Oxford University Press.
- Homeric Hymn to Demeter. (Antik Yunan İlahisi).

İkarus Miti ve Sınırların Ötesine Duyulan Özlem

Erdinç YILDIRIMÇAKAR

Denge. Hepimizin hayatta durmak istediği yer. Severken, inanırken, güvenirken ve düşünürken. Çünkü dengeden şaşıtığımız her an bedeller ödüyoruz . Mitoloji dünyasında da hırs, özlem, arzular ve kararlar dengeden yoksun kaldığında trajik sonuçlar ortaya çıkmıştır. Kahraman İkarus bunun en güzel örneklerinden biridir. Onu bize yakınlaştıran özelliği, hepimizin özlem duyduğu bir başka hayat ihtimaline, özgürlüğün bir bedel olarak değil bir hediye olarak yaşandığı bir dünyaya adım atma cesaretidir. Uzakların büyüsü Kahraman İkarus'un gönlüne bir yağmur damlası gibi düşmüştür. Onun cesareti yüreklerimize başka dünyaların biletini bulmuşuz gibi heyecan verse de sınırların ötesine duyduğu özlem canına mal olacaktır.

Kral Minos bir emir verir ve mucit Daidalos ve oğlu İkarus'u bir kuleye kapatır. Bu emir özgürlüklerine vurulan bir zincir gibidir. Bu tutsaklık İkarus'un gönlünde sınırları aşma özlemi yaratmıştır. Daidalos aklına ve ellerine sığınarak kendisine ve oğluna balmumu ve etraftaki kuşların düşen tüyleriyle birer çift kanat yapar. Bu kanatlar özgürlükleri için bir pencere olur ve kuleden kurtulmalarını sağlar. Babası, İkarus'a uçarken zevkten kaçınması gerektiği ve uçmanın coşkusuyla güneşe yaklaşmamasını, aynı zamanda da denize yakın uçup kanatların nemlenmesini engellemesi gerektiğini söyler. İkarus uçabilme özgürlüğü ile güneşe fazla yaklaşınca balmumu erir, dengesini kaybederek denize düşer ve hayatını kaybeder. Düştüğü söylenen deniz, bundan sonra İkaria Denizi adını alır.

İkarus, babasının denge öğüsüne uymamıştır ve özgürlüğüne duyduğu özlem düşüşüne sebep olmuştur. Benzer şekilde Adem ve Havva'dan beri insanoglu hep sınırların ötesine özlem duymuştur. Sınırlarla yetinmeyip daha fazlasına ulaşmak istemiştir. Bilgi ağacından yasaklı meyveyi koparmaları var olanla yetinmeme arzularını yansıtır. Bu noktada İkarus'u büyük kahraman yapan sıradan olmamaya duyduğu arzudur. Onu ölümsüz kılan da bu arzunun trajik sonucudur. "İnsan inandığı şeyler uğruna muhteşem hatalar yapabilir, kızmamalısn, darılmamalısn." diyor Şükrü Erbaş. Benzer bir yerden kahramanımıza empati duyabiliriz. İnsan özlediği şeyler uğruna da muhteşem hatalar yapabilir.

“Koş çabuk kahraman İkarus

Senin günün, gülen yüzün kazanır istersen”

Peki ya İkarus başarsaydı? Özlediği o özgürlüğe kavuşsaydı? İkarus hala kahraman olarak kalır mıydı? O zaman İkarus’a bu kadar yakın hisseder miydik? Cesareti bugünkü gibi ilham verir miydi? Sorulara ne cevap verirsek verelim, İkarus içimizdeki bizi yakan bir yaranın çığığdır. Özlemek yakıcıdır, kemiğimizi etimize batırır. Uçup kanatlanır da yüreğimiz, gökyüzü göğüs kafesimizin içine sığmaz. Ateşlerde yansak ne çıkar payımıza, balmumundan kanatlarımız erise ne kaybederiz kendimizden.

Nasıl okunursa okunsun, İkarus’un hikayesinden geriye sınırların gerçekliği kalmıştır. Bir kar tanesinin beyaz olması gibi özlem duymak da insani bir durumdur, kendiliğindedir. Ancak aynı zamanda aklımız olmadan duygularımız yönünü kaybedebilir ve bizi hatalara sürükleyebilir. Bir başka dünyada belki de İkarus başarmıştır ancak bizim dünyamızdaki İkarus, bize duygularımızın sınırlarını ve dengenin önemini öğretmiştir.

Kaynakça

- Erbaş, Şükrü. Çırpınıp İçinde Döndüğüm Dünya, s. 83.
- Sakin. “İkarus Başarsa.” Hayat, 2008.
- Wikipedia. “İkarus.”
<https://tr.wikipedia.org/wiki/İkarus>

— *Şiir Çevirisi*

Sonsuzluğun Uçları

Şükrü Erbaş
Sonsuzluğun Uçları
20. Bölüm, Yaşıyoruz
Sessizce, 2016

Tuhaf bir adam oldum
Kendimle konuşuyorum evin içinde
Biraz da şu koltuğa oturayım, diyorum
Perdeleri ne kadar zamanda yıkardın, diyorum
Bir gün olsun açık bırakmıyorum yatağımızı
El ayak değmeyen yerler nasıl tozlanıyor böyle
Merak etme, mutfağı tertemiz ettim
Terlikler senin istediğin gibi duruyor
Çamaşır ipini silmeden asmıyorum çamaşırını
Bir kahve yapayım diyorum
İki fincan koyuyorum, süt hazırlıyorum sana
Sessizlikten mi nedir
Bütün bunları yüksek sesle söylüyorum.

The Ends of Eternity

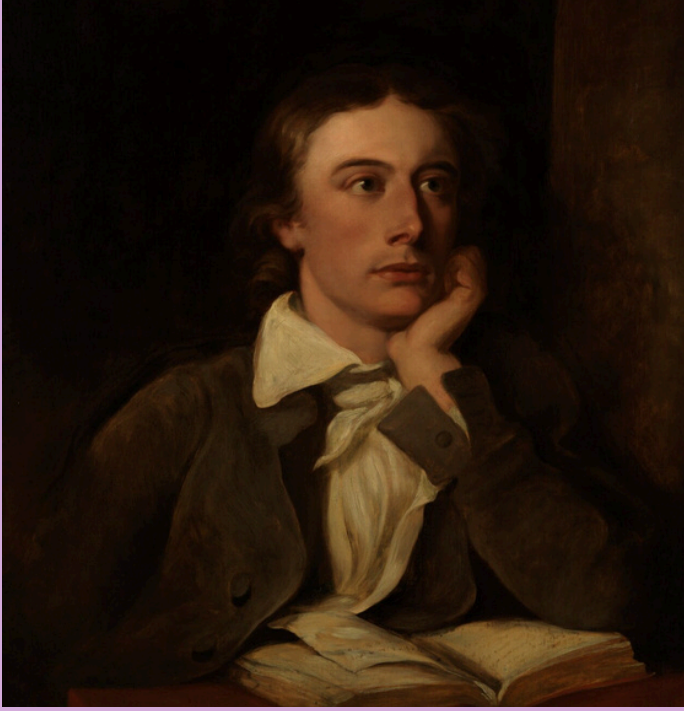
Çeviren: Hüseyin ARSLAN

I have become a strange man, Talking to myself in our home:
I will sit on that sofa now.
How often do you wash these curtains?
Not a single day left our bed loose,
Not a limb touching—how it gets dusty?
Don't worry, I keep the kitchen spotless.
The slippers, positioned as you wish.
I don't hang the clothes before wiping the lines.
I decide to make coffee,
Putting two cups and preparing milk for you.
Is it the silence? I say all aloud,
I don't know how else a man can endure death's shroud.

KEATS'TEN BÜLBÜLE GAZEL

İrem GÖNCÜ

Özlem; sadece geçmişe duyulan bir hasret, bir insanın yokluğunu hissettiren bir olgu değildir. "Özlem" kavramı aslında akla ilk gelen anlamından çok daha çeşitli anlamlara ve tanımlamalara sahiptir, özellikle bu çeşitliliği edebiyatta çok somut bir şekilde görebiliriz. İnsanın hissettiği özlem duygusu bir insana, bir mekana, geçmişe veya geleceğe olabilir; ama bugün ele alacağımız "An Ode to A Nightingale" şiirindeki gibi hiç

ulaşamayacağı bilinen ideallere duyulan bir özlem de olabilir. İnsan kendine gerçek olmayan bir gerçeklik yaratır ve bu sahte gerçekliğin bir gün yaşanabilmesi arzusuyla hayaller kurar. Ama yine de bilir ki; bu ideal gerçekleşemez ve bu noktada da bahsi geçen ideale özlem duymaya başlar.

Keats, bu şiirinde yarattığı ideale duyduğu özlemi anlatmak ister. İngiliz edebiyatında romantizm akımının öncülerinden olan Keats, şiirinde duyduğu hisleri doğa üzerinden anlatmayı seçer ve bunu da bir bülbül üzerinden yapma kararını verir. Şiirin başında hissettiği yorgunluktan ve kalbinin ağrısından bahseden Keats, gerçek dünyanın kendi zihninde yarattığı buhranı ve huzursuzluğunu belirtir. Ama fark eder ki, onun aksine bir ağaçta gördüğü bülbülün sesi çok neşelidir. Bu ses onun düşüncelere

dalmasına neden olur, kendi eksikliğini fark eder bülbülü dinledikçe. İnsan varlığının aksine bülbül yaşadığı süreçte neşeye şakır, yaz boyu hiçbir endişesi olmadan neşeli şarkısını mırıldanır. İnsanlık ise böyle değildir; hayatı boyunca endişelere ve korkulara sahiptir. Keats tam bu zaman diliminde ulaşamayacağı bir ideal kurmaya başlar; endişesiz ve neşeli bir yaşam, tıpkı dinlediği bu bülbül gibi. Keats'in özlemi aslında acısız bir yaşamadır.

*"...Fade far away, dissolve, and quite forget,
What thou among the leaves hast never known,
The weariness, the fever, and the fret
Here, where men sit and hear each other groan;..."*

(...Uzaklara git, eriyip yok ol ve tamamen unut, O yapraklar arasında senin hiç bilmediğin o şeyi; O yorgunluğu, ateşi ve telaşı, İnsanların oturup birbirlerinin iniltilerini duyduğu bu yerdeki...)

Burada öznemiz olan bülbülden bahseder ve onun bilmediği şeyleri Keats kendisinin de bilmek istemediğini söyler. Bu da tam olarak hayatın kaçınılmazı olan acılardır. Bülbül bunlardan habersiz huzurlu bir ömür deneyimlerken Keats de onun gibi olmak istediğini düşünür, sadece neşeli şarkılarını mırıldanıp huzurlu bir şekilde göç etmeyi ister

bu dünyadan. İnsan dünyası hastalıkla doluyken doğa öyle değildir. Doğanın düzeni en acısız ve en sağlıklıdır, hiç bozulmaksızın devam eder. Otobiyografik bir şekilde bu dizeleri incelediğimizde, Keats'in kendi hayatından yola çıkarak değindiği detayları da görebiliriz. "Hastalıkla dolu bir dünya" derken Keats'in tüberküloz hastalığından muzdarip olduğunu ve kardeşini de bu sebepten dolayı kaybettiğini bilmemiz her şeyi daha anlamlı kılabilir. Hayatın hastalıklı yanını çok yakından deneyimleyen sanatçı kendi acılarını yansıtır şiirine.

Bu satırlar ardından Keats bu düzeni başka bir şekilde daha yorumlar; ölümsüzlük ve insan hayatının geçiciliği. Bir faninin ömründe hiçbir his, deneyim kalıcı değildir. Hissettiğimiz en güçlü duygular bile geçicidir. Ölüme mahkûm varlıklar olan insanların kaçınılmazdır değişim ve yok olmak. İnsanlığı doğanın düzeniyle kıyaslar ve bir sonucu varır, insan ölümlüken doğa ölümsüzdür. Bülbülü ölümsüz görür, bunu bireysel bir ölümsüzlük olarak

yorumlamaz, düzenin değişmemesini kasteder. Bülbüller var oldukları ilk andan itibaren böylelerdir, yaz boyu şarkı söyler ve acısız bir şekilde yaşarlar. Sistemsel bir ölümsüzlük söz konusudur, insanların aksine. Dünyevi sorunlarla vakit kaybeden insan, doğayı keşfedemeden kaygılarıyla hayatını geçirir ve en sonunda da kayıp gider bu dünyadan. İnsanın yaşı ilerler, buna engel olamaz. Gençlik bir gün solduğunda, zamanın durdurulamazlığını ve hiçbir anın tekrar yaşanmayacağını fark etmenin getirdiği bambaşka bir özlem başlar. Zamanı kontrol edebilmek isteyen insanın bu arzuya duyduğu özlem.

*"Away! away! for I will fly to thee,
Not charioted by Bacchus and his pards,
"But on the viewless wings of Poesy,"*

(Uzaklara! Çok uzaklara! Çünkü sana uçacağım, Bacchus'un ve onun pars'larının çektiği arabayla değil, Ancak Şiir'in o görünmez kanatlarında...)

Bu satırlarda şair çok uzaklara kaçacağını söyler ve bunun şiiirden başka bir şey olmayacağını belirtir. Şiiri kullanarak hislerini döken konuşmacımız, özlemini bize bülbülü izlerken sıraladığı dizeleriyle anlatmaya çalışır. Şiir onun için ideallerine bir adım atmak gibidir. Hayalleri ve düşünceleri onu yükseltir; eksikliğini fark eder, insan olarak mahrum kaldıklarını. Eksikliği bir kıskançlık sebebi olarak ileri sürmez, düzeni eleştirir. "Yalnızlık..." der, "bir zil misali beni kendi yalnızlığımdan kesip atan kelime...". Bu dünyada yalnız hissettiğini gösterir böylece şiirin sonlarına doğru. Gerçekliğe döner ve oluşturduğu ideali, hayali bozular. Artık yeniden gerçek dünyada ve bu dünyanın gerçekleriyle baş başa... Omuzlarında hissettiği bu yükü yavaş yavaş şiiri kendine ait imzası olan cümle ve yaklaşımla sonlandırır.

"Was it a vision, or a waking dream?

Fled is that music:—Do I wake or sleep?"

(Bir görüntü müydü, yoksa bir uyanıklık düşü mü? O müzik uçup gitti:—Uyanık mıyım yoksa uykuda mı?)

Şiir en başta bir yorgunluk hissiyle başlar. Ardından görülen bülbülle beraber idealler oluşur, bu ideallere ve ideallerle dolu dünyaya özlem duyulur. Eksiklikler fark edilir, bülbüle duyulan bir özenme söz konusu olur. Şiirin en sonunda ise bir rüyada olup olmadığını sorgular. "Uyanık mıyım yoksa uykuda mı?" diyerek şiiri sonlandırır ve belirsizlik yaratır. Belirsizlik Keats'e özgü bir kavramdır ve onun şiirlerinde bir imzasıdır. Onun kesin sonlara, cevaplanmış sorulara ihtiyacı yoktur, hayatın kendisini yansıtan bir şekilde belirsizlikler içinde yaşar ve şiirini böylelikle tamamlar.

Özleme Dair Şiirler

Batuhan TAMBURACI

Her şiir bir duygudan doğar. Her insan bir duyguyla doğar. Bu duygulardan birisi de özlemdir. Özlem duygusu epey güçlü bir duygudur. İnsanı halden hale sürükler, çıkmaz sokaklara sokar, kimisini avare avare gezdirir. Fakat özlem biraz farklı bir duygudur. O bir ateşten ziyade dumandır. O bazı olayların neticesidir.

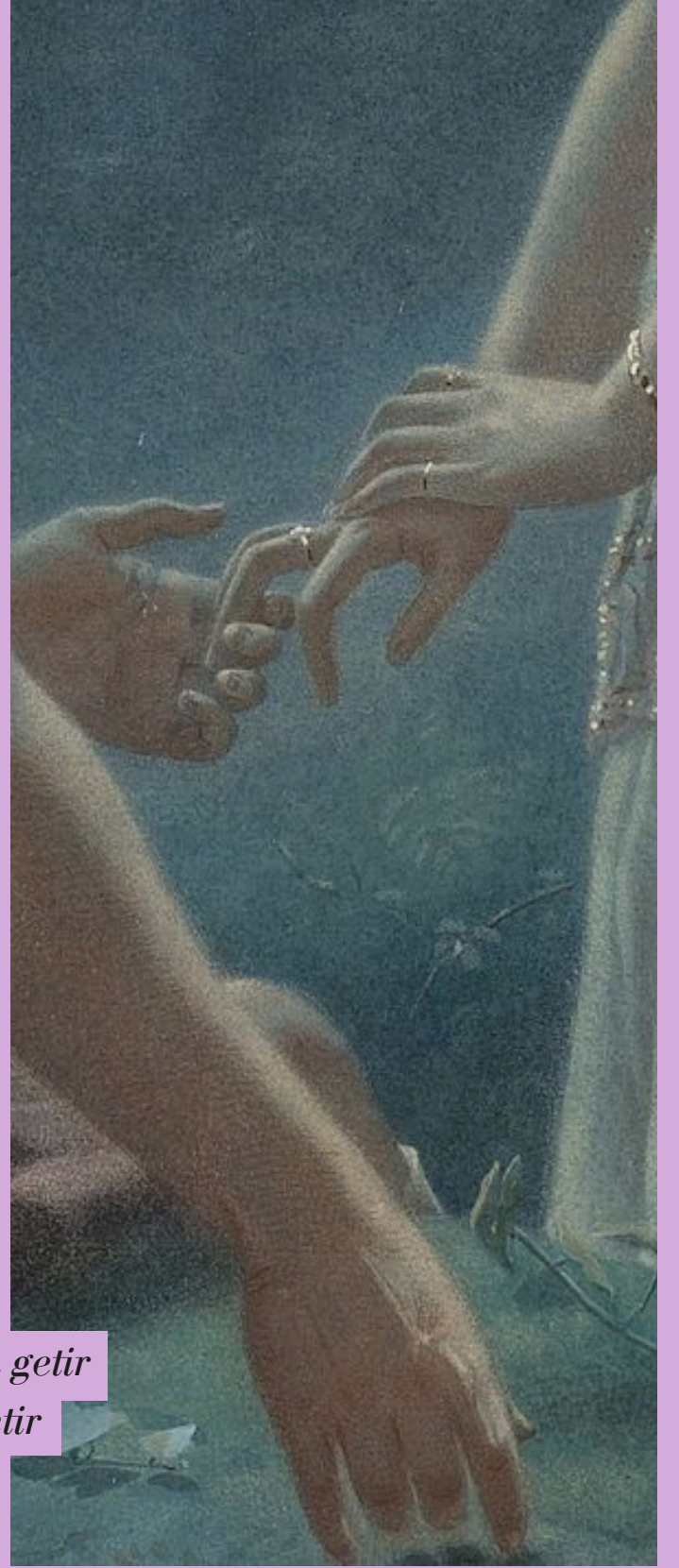

Kendi kendine oluşmaz, bir sebepten kaynaklıdır özlem. Mesela hep derler, insan elindeki kıymetini işi işten geçtikten sonra anlar diye. Kimi zaman bu özlem zamanında kıymetini bilmediğimiz kişilere, kimi zaman da değerlendiremediğimiz fırsatlardır. Bazen de elimizde olmayan sebeplerden terki diyar eden kişilere özlem duyarız. O biraz daha zordur çünkü geri dönüşü yoktur. Burada bizim için bazı dersler vardır. Hiçbir şeyi garantiye almamak, bizden bağımsız da bir gerçekliğin ve apayrı bir zaman çizelgesi olduğunu idrak etmek ve bazı şeylerin geri dönüşü olmadığını kabullenmek bunlardan birkaçıdır. Tıpkı Gülten Akın'ın dediği gibi: *“Yokluğun orda çiçeklerde
Dünya seninle de sensiz de aydınlık
Başka tutkularımız var beraber yalnız
Yokluğun orda yaşamamızda”*

Bu yazıda, Türk edebiyatından birbirinden değerli üç şairin özlem temalı nadide eserleri bir araya getirilmiştir. Söz konusu şairler, özleme dair hislerini yukarıda değinilen farklı perspektiflerle kaleme almışlardır. Yazı kapsamında eserleri incelenecek isimler ise sırayla Hasan Hüseyin, Murathan Mungan ve Oruç Aruoba'dır.

Hasan Hüseyin'in özlemle ilgili eserlerinden birisi de "Oranlama"dır. Oranlama'da Hasan Hüseyin Sarıyıldız isminde bir çiçekle dertleşir. Sarıyıldızla oldukça dokunaklı bir konuşma gerçekleştiren şair, içinde bulunduğu keşmekeşi anlatır ona. Şiirin en vurucu kısmı ise şudur:

*"Hadi bana çelik mavisi bir gece getir
Hadi dostlukları tek tek koparıp getir
Alnımdan öp beni e mi, yitik sıcaklığımı getir
Gençliğimi çılgınlığımı deli günlerimi getir
Ne o sarıyıldız sen de mi ağlıyorsun"*

Şair bir ağacın altında oturup çiçekle konuşmaktadır. Çelik mavisi bir gece bir soğukluk hissettirir okuyucuya. O soğukluk ve şairin aradığı o yitik sıcaklığı... Sıcaklık denince akla tam aksine ışık, ateş gelir. O ise doğanın ortasında bunları yazmaktadır.

Murathan Mungan “Eskidendi, Çok Eskiden” adlı şiirinde bazı şeyleri anar. Tıpkı önceki şiir gibi bu tarz şiirlerde tekrar eden sembol ise gece ve karanlıktır. Gece tıpkı ömrün sonu gibidir. Karanlık gün bitince çöker. Gece olunca herkes bir köşeye çekilir ve kendi iç hesaplaşmalarını sürdürür. Koyar herkes şapkasını önüne. Kendi hayatının albümlerine bakar.

Mungan zihninden geçmişin fotoğraf karelerine bakarken bunları geçirir zihninden. Eski rutinlerini, eski arkadaşlıkları, o atmosferi, o ruhu yad eder.

*“Şimdi ay usul, yıldızlar eski
Hatıralar gökyüzü gibi gitmiyor üstümüzden
Geçen geçti,
Geceyi söndür kalbim
Geceler de gençlik gibi eskidendi
Şimdi uykusuzluk vakti.”*

Her ne kadar eski zamanlarını özlese de Mungan onların izdüşümünün onu hiç terk etmediğinin farkına varır. Hatıraları her ne kadar uykularını kaçırırsa da onunladır. Onları tozlu bir sandığa koyup kaldırır.

*“Özlediğin, gidip göremediğindir;
ama, gidip görmek istediğin*

*Özlem, gidip görememendir; ama
gidip görmek istemen*

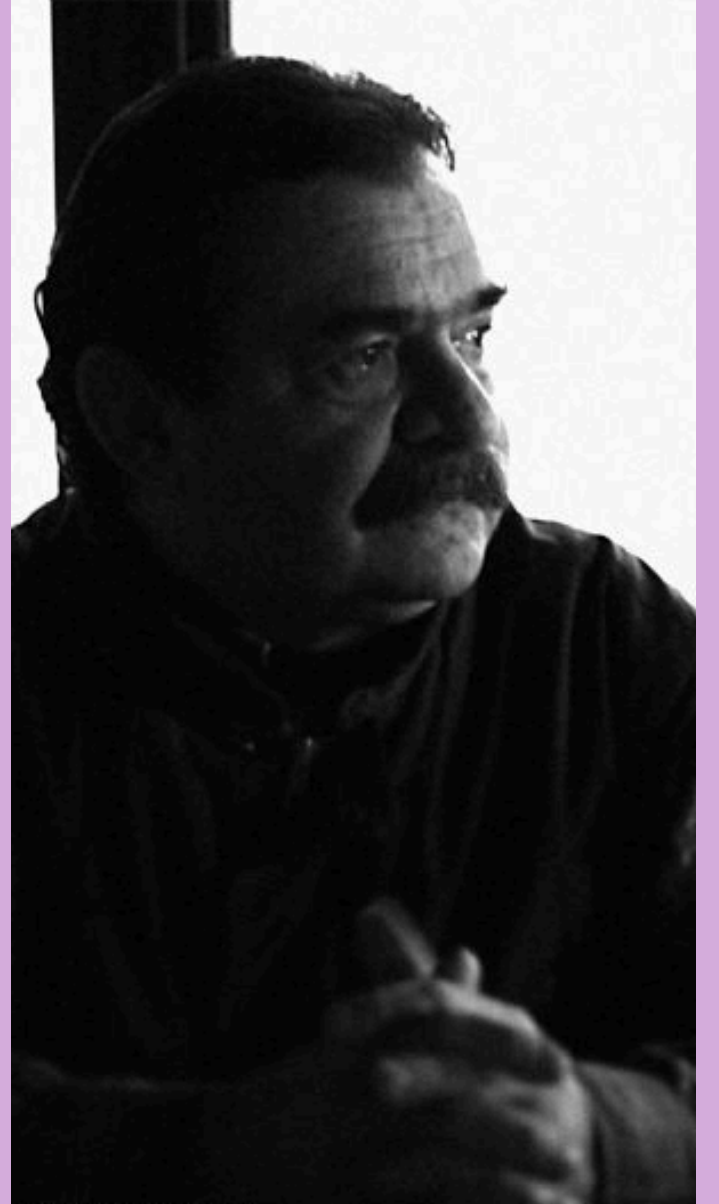
*Özlediğin, gidip görmek istediğin-
ama gidip göremediğin*

*Özlem, gidip görmek istemen-
ama, gidememen, görememen;
gene de, istemen”*

Oruç Aruoba ise oldukça felsefi bir şekilde yaklaşmıştır. Ona göre ne yaparsan yap nafiledir. Bu hiçbir şey yapma, zaten boşuna anlamına gelmiyor tabii. Aruoba burada sevdiği kişiyle arasında olan mesafeyi betimlemektedir. Şiirde ufak tefek nüanslar vardır, görmemek ve görememek gibi. Aruoba biraz açmazda kalmıştır. Gidip göremese de yine de gitmek istemektedir. Belki de kendisi de ne istediğini bilmiyordur, belki de gidip görünce tam olarak neyle karşılaşacağını bilmiyordur. Belki de bu yüzden neyi görüp neyi göremediğini tam olarak kestirememiştir.

*“Bu Allahsız bu yağmur işlemez
karanlıkta//Yan garipliğine yürek
yan//Gitti giden”*

Şarkılar ve şiirler ne kadar hoş olursa olsun, önemli olan onlarla birlikte kafamızı geçmişe gömmek değil, yüzümüzü geleceğe çevirmek ve gerçekleşebilecek tüm ihtimallere kucak açmaktır.

SYLVIA PLATH

SIRÇA FANUS

ROMAN

Çeviri: HANDAN SARAC

HUGH JACKMAN CHRISTIAN BALE MICHAEL CAINE SCARLETT JOHANSSON AND DAVID BOWIE

A FILM BY CHRISTOPHER NOLAN
THE PRESTIGE

HEATH LEDGER JAKE GYLLENHAAL ANNE HATHAWAY MICHELLE WILLIAMS
**BROKEBACK
MOUNTAIN**

samat

"MUSTAFA H. H.", "BABA VE ÖZLÜK" VE "ULUK" FİLMİYLE
SERBEST VE FENETHEM (ÇAĞAN IRMAK) İLE

köşesi

sen dizime yattın,
ben bir hikaye anlattım
ve sen büyüdün.

ISSIZ ADAM

CEMAL HÜNAL MELİS BİRKAN YILDIZ KÜLTÜR AĞU AYBAR SERİF BOZKURT GÖZDE KANSU

FESTIVAL DE CANNES
RYAN GOSLING **BLUE VALENTINE** MICHELLE WILLIAMS
SUNDANCE

THE VELVET UNDERGROUND

Back to the Mountain

Sacide Hilal BALTA

Ang Lee tarafından 2005 senesinde çekilen Brokeback Mountain filmi Annie Proulx'un aynı isimli kısa hikayesinden esinlenilmiştir. İlk kez Venedik Uluslararası Film Festivali'nde yayınlanan film, 2005 senesinin en çok adaylık alan ve ödül kazanan filmlerinden birisi olmuştur. Aynı zamanda film queer sineması için bir dönüm noktası olarak kabul edilir. Oscar'da en iyi film ödülünü alamasa bile Hollywood'da tabuları kıran, queer bireyleri karikatürleştirmeden ve sterilize etmeden sunan ilk film olmuştur. Queer sineması için bir kapı aralayıp seyirciye LGBTQ bireylerini sahiplendirmiştir.

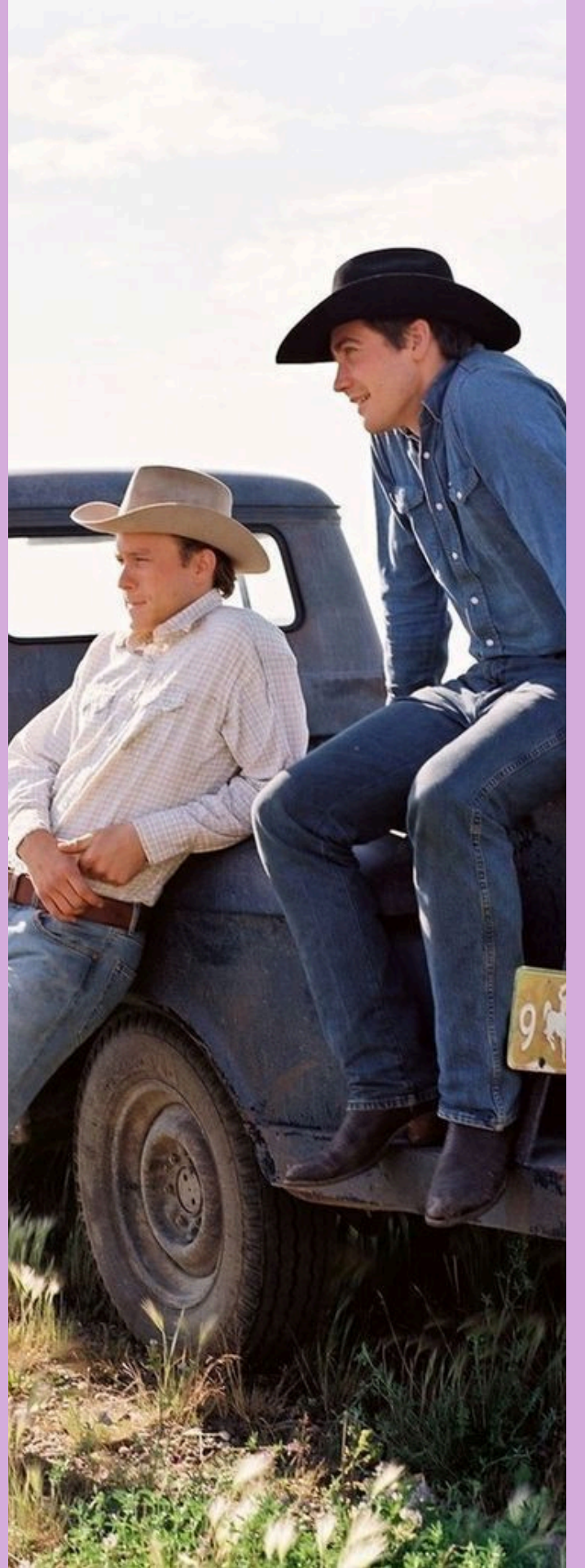
Film Ennis ve Jack'in çoban olarak Brokeback Dağı'na gitmeleri ile başlar. İkisinin de bu işe ihtiyacı vardır. Öncelerde çekimser ve soğuk duran Ennis zaman geçtikçe Jack'e alışıp ısınmaya başlar. İkisi de dağda dönülmez bir yola adım atarlar. Brokeback Mountain sadece bastırılmış bir aşkın değil, aynı zamanda asla yaşanamamış bir birlikteliğin hikayesidir.

Jack ve Ennis, dönemin heteronormatif aile modeline karşı bir ilişki yaşamaları, 1950'ler Amerikasının 'erkeklik' anlayışına uymamaları sebebiyle hiçbir zaman tam anlamıyla bir ilişkinin içinde olamazlar. Bu

nedenle Brokeback Mountain ikisi için de bir dağdan daha fazlasını temsil eder. Aşklarını özgürce yaşayabildikleri tek yerdir. Toplumsal normlardan uzak, erkek olmanın katı tanımlarının askıya alındığı ve doğanın içinde ‘doğal’ bir aşk yaşayabildikleri bir alandır onlar için. Aradan seneler geçtiğinde ve dağla her vedalaştıklarında özlem yeniden başlar. Brokeback fiziksel olarak geride bırakılan bir mekan olmaktan çok asla geri dönülemeyecek bir duygusal durumun sembolüdür.

Özlem bu filmde söylenenler değil söylenemeyenler üzerinden şekillenir. Özlem onlar için umutla değil korku ve içselleştirilmiş toplumsal baskıyla gelir. Jack duygularını dile getirebiliyorken hatta bir çiftlik hayali bile kurabiliyorken Ennis’in sessizliği onu kronik bir acıya sürükler.

“Keşke senden nasıl vazgeçebileceğimi bilsem.”

“Beni bu hale getiren sensin Jack. Ben artık hiçbir şeyim... Hiçbir yere ait değilim...”

Filmin ilerleyen kısımlarında, Brokeback'te buluşmalar seyrekleşir. Araya yıllar, aileler ve çocuklar girer. Jack'in ölümüyle Ennis'in özlemi bir insana olan özlemden çıkıp hiç yaşanmamış bir ihtimale olan bir duyguya dönüşür. Ennis'in, Jack'in gömleğini saklaması da bu özlemin somut bir kanıtıdır.

Ennis duygularını toplumun erkeklik anlayışına ters olması sebebiyle bastırır ve hatta bir sır gibi saklar. Çünkü bu hisler bir tehdittir. Ancak özlem gömülemez ya da söküp atılamaz. Bastırıldıkça yok olmaz, aksine hayatın tamamını kafesine alıp insanı kurtuluşu olmayan bir yalnızlığa mahkum eder.

Brokeback Mountain, özlemi romantik bir duygu yerine toplumsal koşullar yüzünden yaşanamayan bir hayatın yası olarak ele alır. Ennis'in özlemi sadece Jack'e ve ona olan sevgisine değil, kendisinin hiç olamadığı versiyonunadır. Bu açıdan film, özlemi kişisel bir duygu olmaktan çıkarıp politik ve toplumsal bir mesele haline getirir.

Kaynakça

- <https://www.bbc.com/culture/article/20250620-how-gay-cowboy-movie-brokeback-mountain-challenged-hollywood-and-the-us>
- <https://www.oakpark.com/2006/01/17/brokeback-mountain-is-a-love-story-not-a-gay-cowboy-film/>

Blue Valentine (2010)

Azra Naz ABAY

2010 yılında vizyona giren, Michelle Williams ve Ryan Gosling'in başrollerini paylaştığı bu film, özlem duygusunu romantizmden uzak bir şekilde anlatır. Hikaye, ana karakter Dean'e doğru koşan kızı Frankie ile başlar; bu sahnede Dean'i saçları dökülmüş ve gözlerinden anlaşılacağı üzere oldukça yorgun bir halde görürüz. O, kızıyla beraber

yolunu gözlerken eşi Cindy ise henüz uyumaktadır. Dean onu neşeye uyandırmaya çalışsa da Cindy'nin yüzünde her şeye rağmen yitik bir gülümseme vardır. Kızını okula gönderip işe giden Dean, dönüş yolunda köpeklerinin cesedini bulur; bu olay nedeniyle kızının gösterisine de geç kalarak büyük bir üzüntü yaşar.

Bu filmde özlem ikisi arasında hissedilen bir şeydir fakat buna duygusuzluk da eşlik eder. Eksik oldukları bu duyguda yine özlemdir. Çünkü artık onlar için özlemin objesi bir kişi değil birlikte geçirilen, yaşadıkları zamandır.

Geçmiş ve bugün arasındaki zıtlık film boyunca görülür. Geçmişe dönüldüğünde renkler daha canlıdır. Bu kısımda Cindy'nin Dean'den önceki sevgilisiyle yaşadıkları ve Dean'in iş bulup para kazanmaya başladığı dönemi görürüz ve

birbirleriyle ilk kez huzurevinde karşılaşırlar. Geçmiş, bize onların tanışma dönemlerini, flörtlerini, sahip oldukları umutlarını ve o dönemin hafifliğini verirken; bugün ise kötü giden, duygusuz evliliklerini, yorgunluklarını, sessizliklerini gösterir.

Asıl soru şudur:

“Neden böyle oldu?”

Özlem üzerinden karakterler bugünde yaşarlar ama geçmişi hissederler. Cindy ve Dean'ın durumu “Aynı yerde olup uzak kalmak.” olarak açıklanabilir. Birlikte yaşıyorlar, aynı yatakta uyuyup uyanıyorlar, kızları var ama aslında birbirlerine duygu olarak çok uzaklar. Paylaştıkları tüm o duygular geçmişte kalır. Fiziksel yakınlık olsa da bunun bir önemi yoktur, çünkü birbirlerine dokunmazlar. Dean geçmişi geri

getirmeye çalışır ve en saf haliyle yaşar, Cindy biten bir şeyi zorla canlandırmaya çalışır. Özlem her zaman iyileştirmez, sadece bazı şeyleri bastırır. Dean değişmeden kalmak, basit bir hayat ister, bulunduğu yer ona yeter ama Cindy daha fazlası olmak ister. İkisi de geçmişi özler ama aynı geçmişi değil. Aynı anılar ikisinde de farklı şeyler uyandırır. Özlem sevgi sözcükleriyle, yüksek sesle söylenmez, cümleler sürekli yarım kalır, sürekli farklı konularla alakalı tartışılır. Cindy bugünde Dean'e tamamen kapalıdır ama Dean hala inanır; aynı noktada değiller, aynı şeyleri istemiyorlar. Dean geçmişe dönmek ister, Cindy dönemeyeceklerinin farkındadır, o noktadan çıkıp ilerlemek ister. Özlem bir kişiye değil, eski bir versiyona yöneliktir.

“We always promised we’d never turn into those people.”

‘O’ tür insanlar da birbirine sevgisiz, yabancı çiftlerdir.

“I feel like men are more romantic than women.”

Cindy artık eski romantik haline ulaşamadığını belirtir.

“I just wanna love you.”

Dean bu sözüyle hala geçmişle bağ kurduğunu belirtir. Onun özlemi zaman geçtikçe Cindy için bir yük haline gelir. Birbirlerine erişimleri gitgide imkansızlaşır, özlem daha da yakıcı hale gelir.

Geçmişten gelen birliktelik bugünü kıyaslamak için sessiz bir ölçü haline gelmiştir. Özlem bugünün yetersizliğinden beslenir. İnsan durmadan geçmişe döner. Geri dönüşler rahatlama sağlamaz, bugünün çöküşünü gözler önüne serer. Özlem birleştiriciden ziyade yıkıcıdır. İlişkilerinin sona erme sebebi geçmişe fazla bağlı kalmalarıdır. Kendilerini ve birbirlerinin eski halini özlemişlerdir.

“Future Room” sahnesi, eski hallerine dönme arzusunu en iyi anlatan sahnelerden biridir. Dean için orası bir zaman makinesiyken Cindy için çıkmaması gereken bir sahnedir.

Bu sahnedeki tartışmada Dean iyice öfkelenir ve öfkесinin sebebi karşılık bulamadığı özlemidir. Bu özlem, kaybedilen bir partnerden ziyade, o partnerin gözlerinde görülen ‘eski benliğe’ duyulan bir açlıktır. Dean ve Cindy birbirlerine baktıklarında artık aşkı değil, o aşkın enkazı altında kalan masumiyetlerini özlemekte-dirler.

Son sahnede artık birlikte değiller ve bu gerçeği inkar edemiyorlar. Dram yok, ağlama krizleri yok, sadece sessiz bir kabulleniş var. Özlem her zaman geri dönüş değildir; bazen bir zamanlar yaşanan o saf duyguların artık imkansız olduğunu bilmek ve o hatıraya sessizce saygı duymaktır. Artık ne Dean o eski Dean’dir ne de Cindy o eski Cindy; geriye kalan tek şey, bir zamanlar var olmuş o büyük bağa duyulan hüznü bir özlemdir.

Issızlığın İçindeki Özlem

Şevval Nur DEMİRCİ

Çağan Irmak'ın yönettiği 2008 yapımı *Issız Adam*, ilk bakışta sıradan bir aşk filmi gibi görünse de aslında özlem duygusunu izleyiciye fazlasıyla hissettiren bir anlatı sunar. Film boyunca karakterlerin söyleyemedikleri ve yaşayamadıkları; hikâyeyi bir kavuşma anlatısından ziyade, geç kalınmış bir fark edişin ve bitmeyen bir özlemin hikayesine dönüştürür.

Alper karakteri, dışarıdan özgür bir erkek profili çizer. Yalnız yaşar, bağlanmaz; ancak bu özgürlük hali zamanla bir kaçış biçimine dönüşür. Alper'in kendine kurduğu bu yalnız hayat, duygusal bağlardan kaçınmak için inşa edilmiş bir alandır. Bu yüzden Alper'in özlemi başlangıçta belirsizdir; fakat filmin ilerleyen sahnelerinde giderek belirginleşen bir hal alır. Alper özler ama bunu kabul edemez; çünkü ona göre özlemek, bağlanmayı ve beraberinde kırılğan olmayı getirir.

Ada ise Alper'in tam karşısında duran bir karakterdir. Duygularını bastırmak yerine onlara tutunmaya çalışır. Sevgi ve ilgiye duyduğu ihtiyaç, Ada'nın ilişkilerde kalmak istemesini sağlar. Ancak Ada'nın geçmiş deneyimlerinin yarattığı terk edilmeye hazır ruh hali, özlemini güvensiz kılar. Ada'nın, gitme ihtimali hep var olan birine bağlanması tesadüf değildir. Özlemi,

sevgiyle birlikte hayal kırıklığını da en baştan kabullenmiş gibidir.

Ada'nın ikinci el kitaplara olan ilgisi, özlem hâlini daha da görünür kılar. Kitaplar, Ada için yalnızca okunacak metinler değil, başkalarından geriye kalan izlerdir. Sayfa aralarında bulunan notlar, altı çizili cümleler, yıpranmış kapaklar, onu başka hayatlarla karşılaştırır. Bu temas, Ada'nın insanlara ve yaşanmışlıklara duyduğu yakınlığı gösterir. Kendi hayatında eksik kalan duyguları, başkalarının bıraktığı izler üzerinden anlamlandırmaya çalışır. Bu nedenle onun özlemi; yalnızca bir kişiye değil, farklı ihtimallere ve başka hayatlara duyulan bir yönelim barındırır.

Filmde özlem; yalnızca karakterlerin iç dünyasında değil, kullanılan nesnelere ve atmosfer aracılığıyla da hissedilir. Eski plaklar, tanıdık şarkılar, sessizlikler ve yarım kalan bakışlar, özlemin sözsüz halini temsil eder. Özellikle Alper'in plaklara olan ilgisi, geçmişe ve geri gelmeyecek olana duyduğu özlemin bir simgesi haline gelir. Onun özlemi de tıpkı Ada'nunki gibi başka bir ihtimale, başka bir hayata yöneliktir. Ada'nın ikinci el kitaplarıyla Alper'in plakları burada benzer bir noktada buluşur; ikisi de geçmişe dokunur ama biri kalmaya çalışırken diğeri kaçmayı seçer.

Bu duygu, Alper'in annesinin ve çocukluğunun hikâyeye dâhil olmasıyla daha da derinleşir. Alper'in annesini Ada'yla tanıştırmaması, onun yalnızca bugünkü hayatını değil, geçmişini de paylaşmaya yaklaştığı nadir anlardan biridir. Ayrılıktan sonra Ada'nın Alper'in annesinin evine gitmesi ve onun çocukluk odasında dolaşması, özlemin en sessiz hâlini taşır. Ada burada yalnızca Alper'i değil, onun geçmişini ve yarım

kalmış yanlarını da özler; özlem artık bir kişiden çok, geri dönülemeyen bir zamana yönelir.

Ayrılıktan sonra geçen yıllar özlemi silmez, sadece daha görünmez kılar. Bu süreçte Alper'in bakışları da değişir. Karşılaştığı ailelere, küçük kız çocuklarına daha uzun süre bakması, özlemin yön değiştirdiğini gösterir. Bu bakışlar gecikmiş bir farkındalığın ifadesidir. Alper artık yalnızca Ada'yı değil, onunla mümkün olabilecek bir hayatı ve aidiyet duygusunu özler.

Alper ve Ada'nın yıllar sonra karşılaştıkları sahne, bastırılmış özlemin en açık anıdır. Hayatlar devam etmiş gibidir, fakat bu devam ediş tamamlanmış hissini oluşturmaz. Alper'in iç sesi özlemin

bastırıldığında yok olmadığını, aksine derin bir boşluğa dönüştüğünü hissettirir. Ada'nın yurt dışına taşınması, kurduğu aile ve çocuğu ise Alper için hem kaybedilmiş bir aşkı hem de hiç yaşanmamış bir hayatı temsil eder.

Sonuç olarak İssız Adam, fark edilmeyen duyguların insanın içinde sessizce büyüyen ve silinmeyen bir boşluğa dönüşebileceğini gösterir. Alper'in ıssızlığı hislerden kaçma çabasından, Ada'nın kırılğanlığı ise onu hep canlı tutmasından beslenir. Filmde özlem büyük sözlerden ziyade küçük ve gündelik ayrıntılarla görünür hale gelir. Havuçlu tarçınlı kek, hiç verilmeyen tarif ve yıllar sonra gelen "Seninkisi kadar iyi olmadı." cümlesi, özlemin en yalın hallerinden biridir. Özlenen şey tat değil, paylaşılamayan bir yakınlık ve geri dönülemeyecek bir andır.

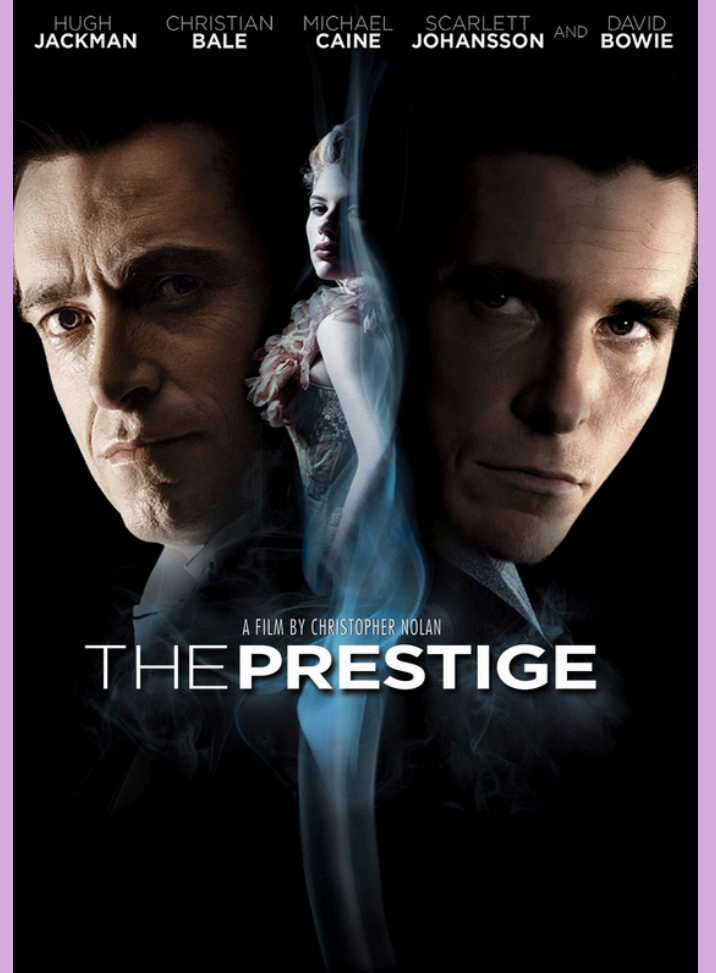

THE PRESTIGE VE TAKINTI: ÖZLEMİN KARANLIK YÜZÜ

Metehan ADIGÜZEL

The Prestige, bir sahne kazası sonucu yolları ayrılan ve birbirlerine düşman olan iki sihirbazı konu alır. Angier ile Borden sahnedeki “Prestij” uğruna benliklerini kaybederler. En büyük illüzyonu yaratmak uğruna tehlikeli bir takıntıya kapılırlar. Hırsları; Tesla’nın bilimi ve karmaşık sırlar eşliğinde hem kendilerinin hem de çevrelerindeki hayatlara yol açar.

“Dikkatli bakıyor musunuz?” Hikâyenin ilk ve aynı zamanda en önemli repliğidir. Sahnede ve hayatımızda, özlemin sebebi olan geçicilik, daima göz önünde olsa da göremeyiz ve Prestige hikayesi, özlemi doğrudan ele almaz fakat özlem merceğiyle bakıldığında,

varlığını karakterler üzerinden yoğun bir şekilde hisseder, dikkatli bakarsak takıntının bir kılıfı olarak başından beri bizimle olduğunu görebiliriz.

Angier, hikâyeye saf, mutlu, heyecanlı ve umutlu başlar. Fakat eşi Julia'nın kaybı ve beraberinde gelen cevaplanmayan bir soru, onun geri dönülemez sürecini başlatır. Her ne kadar *The Great Danton* adı ile sahnede eşinin hatırasını yaşatma girişiminde bulunsa da aslında sadece kaybın yarattığı boşluğu sahne ile, "Prestij" ile kapatmaya çalışır. Tesla'nın makinesiyle her gösterisinde Julia'nın ölümünü deneyimler. Bu da içinde olan, kurumuş ve takıntı tarafından ele geçirilmiş özlemin kırıntılarını sembolize eder. Fakat daha sürecin başındayken ruhundaki bütün masumiyet yok olur. Bu noktada önemli olan Julia ve onun hatırası değil, Borden'ı gölgesinde bırakacak bir sahne adamı olmaktır. Bunu yaparken de yalnızca etik değerlerini kaybetmekle kalmaz, aynı zamanda soğukkanlı bir intikam arayışına girer. Artık içinde hasret yoktur, artık takıntı tarafından yönetiliyordur. Karakterimiz yolculuğunda hem mecazi hem de gerçek bir intihar deneyimlemektedir.

Borden karakterinde ise durum biraz daha farklı bir hal alır. Hayatını tam anlamıyla "Yer Değiştiren Adam" numarası üzerine kurar. Angier'in aksine, Borden'ın odağını ele geçiren motivasyonudur "Prestij". Numarası için, "mühendisi" Fallon ile olan gizli ortaklığı, onun bireyselliğini yok edip yarım bir hayat yaşamasına sebep olur. O, özlemini bütün olarak bir hayat yaşamaya duyar. Fedakârlık olarak tanımladığı bu durum, sadece kendi hayatına değil, eşi Sarah'ın hayatına da etki eder. Borden bir bütün olamadığı için Sarah, onun değişken sevgisi karşısında çaresiz kalır. Borden'ın sihirdeki başarısı, hayatındaki yıkımın doğrudan sebebidir.

Sarah'ın trajedisi hakikate olan bir özlemin sonucudur. Her gün sorduğu “Bugün beni gerçekten seviyor musun?” sorusu, romantik bir nazlanma değil, bir tespit çabasıdır. Çünkü maruz kaldığı bu belirsizlik, onun üzerinde yıkıcı bir etki bırakır. İlişkileri her ne kadar saf bir sevgiyle başlasa da her geçen gün sevdiği adamın belirsizliğinde kaybolur. Son tartışmalarında ikisinin de “Böyle yaşayamam” şeklindeki haykırıışları ise çaresizliklerinin ve özlemlerinin altını çizer. Bu çaresizlik beraberinde delilik ve yetersizlik hisleri ile gelir. Sarah'ın trajik intiharının sebebi, Borden'ın sahne takıntısının, Sarah'a olan sevgisinden ağır gelmesi olur.

Sonuç olarak Angier'in kişiliği kökten değişir; artık elini kirletmekten korkmaz. Borden, numarası için fedakârlık yaptığını söylerken bu fedakârlık kontrolden çıkarak “can alıcı” hale gelir. Fakat Sarah'ın trajedisi takıntı kaynaklı değildir; en azından kendi takıntısı. Borden'ın en iyi olmaya takıntısı Sarah'ın gerçeğin peşindeki çaresizliğini bir fedakârlık olduğu düşüncesiyle küçümser. Film, bize özlemin görüldüğü kadar masum olmadığını, takıntı aracıyla bastırıldığında, hayatın ne kadar karanlık bir hale gelebileceğine yönelik bir perspektif sunar. Özlem söner, takıntı yükselir.

Şimdi size soruyorum: *Dikkatli bakıyor musunuz?*

Longing of Contrasts in Doom at Your Service

Elif ÖZDEMİR

Doom at Your Service is not just a fantasy romance, but also it is television series carrying yearning at its heart. It is a story of two souls created to be a remedy for each other. Whilst a woman is an editor who has an incurable illness , there is a man who destroys everything he touches and is known as doom.

The story begins when Tak Dongkyung learns her illness. She has a disease which cannot be cured. When the doctor says that she has 3 months left, her world falls apart. Then she wishes for doomsday to come. Also, there is another person wanting the end of the world. His name is Myul Mang. He is called doom. He is not a human who is drinking,

eating and sleeping. Namely, he is a supernatural being. He is responsible for destruction of everything. When he hears her wish of doom, he shows himself to her and wants to make a contract.

Dong gyung has 100 days left. Since she suffers from her illness, she will not feel pain by accepting this agreement. However, she has to wish doomsday. If she does not wish it, the person she loves most will die. Hence, she tries to love Myul Mang so that he will die in the end. However, relationship between them changes in that 100 day.

Whereas they hate each other at first, they begin to understand each other's characteristics. As they know each other, they start to fall in love with each other. After 100 days, the day comes. Although she has to wish, she does not wish doomsday. Thus, Myul Mang disappears. They have to be separated from each other. Longing emerges because of this. Whilst she heals, she loses her lover. Her life gets better but her yearning for him gets harder. On the other side, Myul Mang suffers from his longing for her.

In addition, Tak Dong-kyung has a quote.

“If you gain something, you lose something. Everything you have gained in life was thanks to things you lost. I get what that means now. You need winter to have spring and darkness to have light. Death must exist for life.”

Looking this quote, it is clear that contrasts bring about yearning. While Tak Dong gyung symbolises spring and light, Myul Mang represents winter and darkness. The theme “Doom at Your Service” adresses is the longing emerged by contrasts. When Myul Mang vanishes, she loses her light and spring. Since her darkness and winter disappear, she needs them to have spring and light. The longing for them, namely for Myul Mang, turns into such a difficult problem

affecting her life. Likewise, Myul mang suffers from the same issue. He loses his loved one bringing light and spring to his life. What a sorrowful yearning they have! However, this story does not end with longing. God sees how Myul Mang loves and misses her. Therefore, God allows them to be together. While Myul Mang was not a human, he turns into a mortal being eating, sleeping and drinking by means of God. Their painful yearning finishes in the end. Dong Gyung’s illness disappears and Myul Mang gets rid of his wicked fate as a doom. Namely, they become each other’s remedy.

In brief, Doom at Your Service demonstrates us that yearning between contrast souls is a phenomenon implying contrasts are required to exist. Existence and absence need each other. Otherwise, life would not maintain as usual. Therefore, one should give importance to understand this story as a whole to see how yearning be strong for life.

Fırça Darbeleri Yansımaların Ötesi

Neslihan TAHRACI

John William Waterhouse'un *The Lady of Shalott* tablosu, Tennyson'ın aynı isimli şiirinin görsel bir yorumu niteliğindedir. Tennyson, şiirinde bir kulede yalnızlıkla lanetlenmiş ve dışarıda olan biteni sadece bir ayna aracılığıyla yansımalarından izlemeye mahkum edilmiş bu kadının trajik hikayesini, aynadan görüp de ulaşamadığı bir hayata özlemini ele alır. Waterhouse'un tablosu ise özlemin Lady için düşünce olmaktan çıktığı bu anı anlatır bizlere. Lady'nin özgürlüğe duyduğu özlem öyle dayanılmazdır ki artık hayatı yansımalarından görmek ona yeterli gelmez, sonu ne olursa olsun harekete geçer ve kendi canı pahasına bile olsa bu bedeli ödemeyi kabul eder. Waterhouse, onun bu cesur ilk adımlarını atışını, özgürlüğünü kazandığı anı gözler önüne serer.

Tablonun merkezinde hayatı boyunca olduğu gibi yine yalnız bir kadın, Lady of Shalott, isminin yazılı olduğu küçük bir sandalda oturmaktadır. Kızın lanetli güzelliği, kızıl saçları ve dertli derin bakışları sahneye hâkim olsa da tablonun büyük çoğunluğunu kapsayan doğa da dikkat çeker; zira doğa ölü, ağaçlar solgun ve renksizdir. Lady'nin hayatı da solgun ışıklar ve gri, soğuk duvarlar arasında geçtiğinden ressam da Lady'nin kendi yaşamı ve iç dünyasına özdeş bir şekilde onun bu melankolik ve durgun ruh halini tablosunda yansıtmıştır.

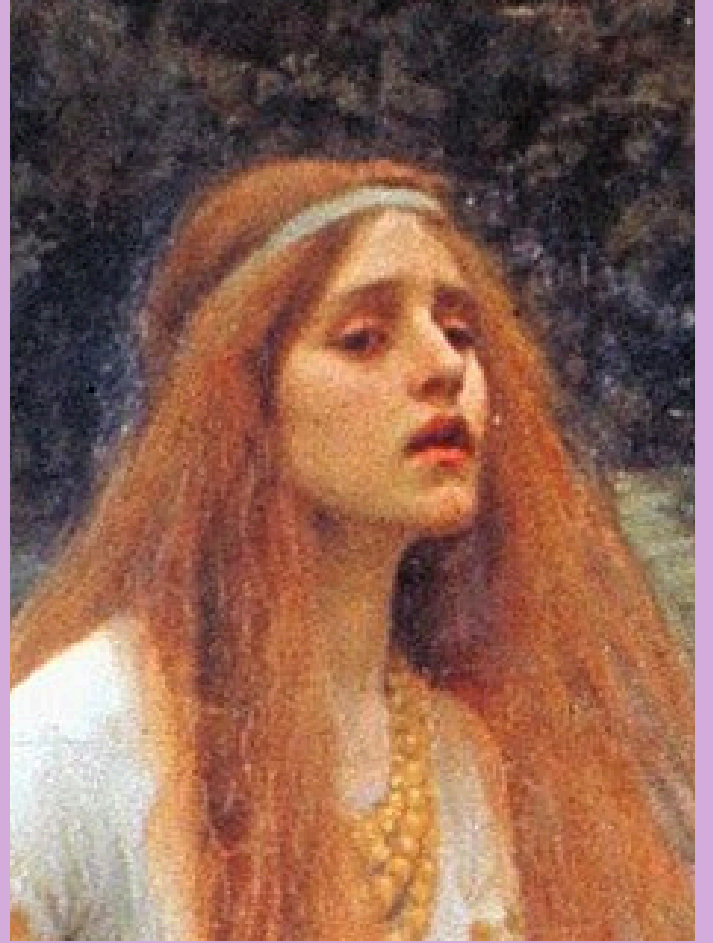

Beyaz elbisesi hem kefene hem de gelinliğe benzer; bu tezatlık onun geleceği hakkında görenlere hafif bir ipucu verir. Sandalda bulunan üç mumdan sadece biri, yakında sönecek olmasına inat halen yanar durumdadır; böylesine sonu belirsiz durumda bile onun canlı olan özlemi ve isteği gibi yanıp tutuşmaktadır. Yanında taşıdığı dokuma halısı, onun kuledeki yalnız zamanlarında aynadan her zaman görüp ulaşamadıklarını, içinde oluşan boşluğu ve özlemi işleyip bir sanata dönüştürdüğü ürünüdür. Kimse tarafından fark edilmese bile o, hayata duyduğu bu hasreti halısına dokuyup yansıtır.

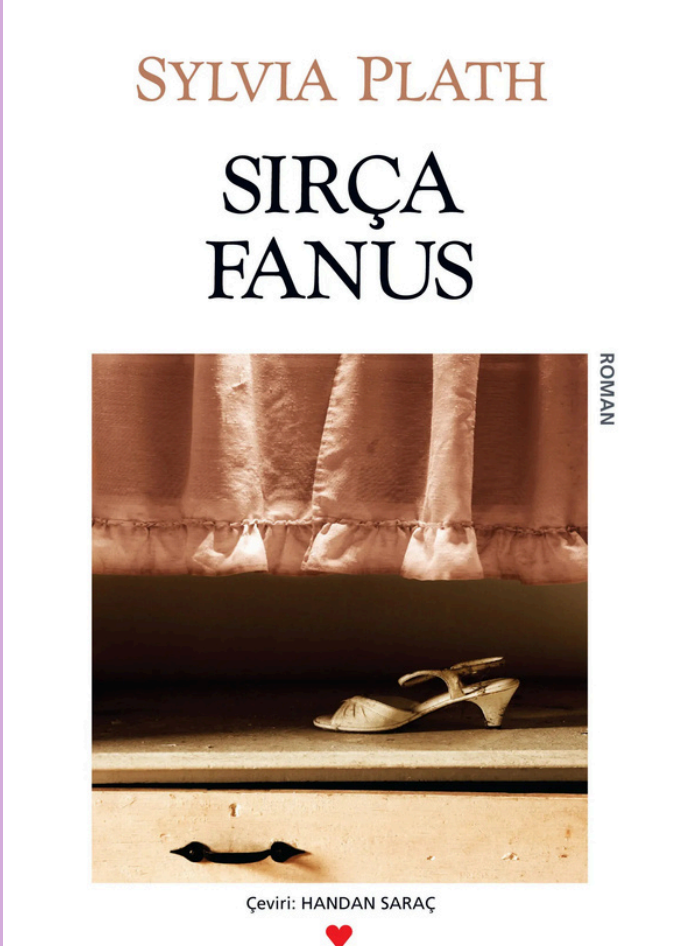
Lady'nin yüzü ve bakışları ise biraz kararlı, biraz tedirgindir. Uzaklara dalmış gözleri, hiç bilmediği yeni dünyaya attığı ilk adımları ve daha gitmek istediği yollar olduğunu gösterir. Elinde bırakmak üzere tuttuğu zincir de içinde bulunduğu çaresiz durumu kendi elleriyle kırarak olmasının kanıtıdır. Zinciri bıraktığı an nehirde yeni yolculuklara açılacak ve yeni hayatına kavuşacaktır. Ya da yeni ve bağımsız hayatına kavuşacağını düşünürüz ama Lady'nin sonu, gerçek dünyayı bir aynaya tercih ettiğinde aslında çoktan yazılmıştır. Lady bakışlarını aynadan çekip de kendi gözleriyle dışarıya ilk kez baktığında ayna kırılır ve kız lanetlenir ama yine de o hasretle yansımalara bakmaktansa her şeyi göze alıp gerçek olana doğru yönelmeyi tercih eder çünkü hayallerle yaşamaktan bıkmıştır.

Böylece kendi sonunu başlatır ama bu onun umrunda olmaz çünkü gerçeğe olan hasretinin diğer tüm duygulara hükmettiği bir anda o sadece bununla harekete geçer ve zinciri bırakır.

Sırça Fanus'ta Özlem

Şevval Nur DEMİRCİ

Sylvia Plath'ın 1963 yılında yayımlanan Sırça Fanus'u çoğu zaman depresyon, intihar ve zihinsel hastalık anlatısı olarak okunsa da romanın derinliklerinde sessiz ama yıkıcı bir duygu olan özlem gizlidir. Bu özlem, geçmişe duyulan bir nostalji ya da kaybedilmiş bir aşka değil, henüz yaşanmamış, bu yüzden de adlandırılmayan ve kişiyi sürekli eksik hissettiren bir hayata

yöneliktir. Büyük ölçüde otobiyografik özellikler taşıyan roman, 1950'lerin Amerika'sında yaşayan Esther Greenwood'un zihinsel kırılmasını, ertelenmiş ve bastırılmış bir özlemin yansıması olarak ele alır.

Esther, dışarıdan bakıldığında başarılı, yetenekli ve gelecek vadeden genç bir kadındır. Prestijli bir dergide staj yapma fırsatı elde ederek New York'un parlak dünyasına adım atar. Ancak şehrin sunduğu imkânlar ve parlaklık, onda aidiyet hissi yaratmaz; aksine, içindeki boşluğu daha fazla görünür hâle getirir. Esther, kendisini bu hayatın içinde var oluyormuş gibi hissetmez.

Esther'in özlemi, toplumun kadınlar için çizdiği yaşam sınırlarıyla yakından ilişkilidir. Ona sunulan gelecek, evlilik, annelik ve uyumlu bir kadın olma çerçevesinde şekillenir. Ancak bu roller Esther'in

iç dünyasında karşılık bulmaz. Ne olmak istemediğini bilir, fakat ne olmak istediğini de netleştiremez. Bu belirsizlik, onun özlemini daha da derinleştirir. Esther, belirli bir hayata değil, kendisine ait olabilecek bir yaşama özlem duyar.

Bu duygu romanda en açık biçimde incir ağacı benzetmesiyle ifade edilir. Esther, hayatının önünde dallara ayrılan pek çok ihtimal olduğunu düşünür ve her biri ona farklı bir gelecek sunar. Ancak birini seçmek, diğerlerinden vazgeçmek anlamına geldiği için karar veremez. Zaman geçtikçe bu ihtimaller birer birer yok olur. Bu sahne, Esther'in kararsızlığından çok, kaybolan olasılıklara duyulan derin özlemi temsil eder. Özlenen şey, tek bir seçim değil; artık geri dönülmesi mümkün olmayan, bütün ihtimallerin henüz kaybolmadığı bir zamandır.

Romana adını veren “sırça fanus” metaforu, özlemin zihinsel ve duygusal boyutunu yansıtır. Esther, fanusun altında dünyayı izlerken, hayatla arasına görünmez bir mesafe girmiştir. İnsanlar, sesler ve gündelik akış vardır; fakat Esther bu akışın dışında kalır. Fanus, onun zihinsel hastalığını simgelediği kadar, toplumun kadınlar üzerinde kurduğu baskının da bir yansımasıdır. Bu duygu, fanusun içinde sıkışıp kalan bir hâl alır: hayat oradadır, ama ulaşılamaz durumdadır.

Esther'in tedavi süreci de bu sıkışmışlığı pekiştirir. Erkek doktorların uyguladığı yanlış elektroşok tedavileri, onun ruhsal durumunu iyileştirmekten çok, daha

da kötüleştirir. Bu deneyimler, Esther'in hayata tutunma isteğini zayıflatır. Daha sonra tanıştığı kadın doktor ise, Esther'e ilk kez anlaşıldığını hissettiği bir alan açar. Bu ilişki, Esther'in özlemini tamamen ortadan kaldırmaz; ancak bu duygunun onu yok etmesine engel olur.

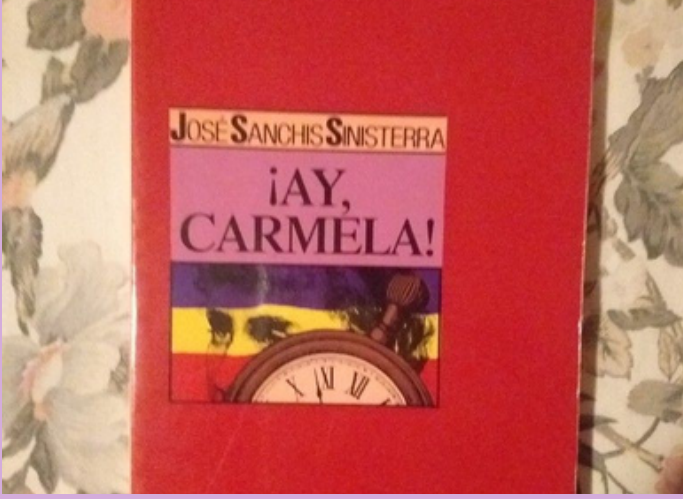
Sylvia Plath'in yaşam öyküsü, romandaki özlem duygusunu daha da anlamlı kılar. Plath'in erken yaşta babasını kaybetmesi, annesiyle yaşadığı sorunlar, üniversite yıllarında geçirdiği ağır depresyon ve intihar girişimi, romanla güçlü benzerlikler taşır. Tıpkı Esther gibi, yazarlık arzusu ile kadınlara yüklenen roller arasında sıkışmış; üretmek isterken ev içi sorumluluklara mecbur bırakıldığı bir hayat sürmüştür. Bu sıkışmışlık, Sırça Fanus'ta Esther karakteri üzerinden görünür hâle gelir.

Sırça Fanus, zihinsel çöküşü anlatırken aynı zamanda insanın kendi hayatına ulaşamamasından doğan özlemi görünür kılar. Esther Greenwood'un yaşadığı kırılma, gerçekleşme ihtimali varken kaybolan yaşam olasılıklarına yöneliktir. Cam fanus imgesi, dünyayı izleyip ona dahil olamamanın yarattığı bu mesafeyi temsil eder. Roman, özlemin bütünüyle ortadan kalkmadığını; yalnızca bastırılarak görünmez hâle geldiğini düşündürerek sona erer.

AY, CARMELA

Begüm MUTLUTÜRK

İspanya iç savaşını anlatan oyunda, iki evli varyete oyuncusu Paulino ve Carmela'nın mahsur kalışı anlatılıyor. Hikâyenin bütün odağı bu iki karakter üzerindedir fakat onların hayata dair özlemleri ise birbirlerinden farklıdır. Carmela hem geçmişe hem de günümüze özlem duyar. O, arafta kalmış bir hayalettir. Oyun boyunca sık sık geçmişe döneriz. Carmela savaş başlamadan önceki Dünya'yı tatmıştır, savaşın zorluklarına şahit olmuştur. Yine de bir hayalet olarak gelip gider Dünya'ya. Paulino hayata tutunup dünyevi tatları almaya devam ederken, Carmela bir seftaliye bile özlem duyar çünkü hiçbir tat alamaz.

Paulino, hayalet olmasına rağmen Carmela'nın ona eşlik etmesinden memnundur çünkü onu özler, ne de olsa eşidir. Oyunun sonuna doğru gidip gelmesine sinirlenir, onu bırakmasını istemez. Ne zaman geleceğini duymak ister. Carmela boş bir tiyatro sahnesinde belirir hep, oyuncu olmayı sevdiğini anlarız anlatımından. Tiyatro da elinden alındığı için hep orada Paulino'nun karşısına çıkar. Carmela anne olmanın özlemini dile getirir aynı zamanda. Milliyetçilerin eline esir düşen çocukları görünce içi parçalanır. Çocuklarının başına geleceklerini annelerinin öğreneceğini düşündüğünde ise artık dayanamaz. Bu onun için son noktadır.

İspanya bayrağını vücuduna sarar. Bu onun için her şeydir, nitekim de öldürülür bu sebepten. Gökyüzünün üç rengi vardır, aynı zamanda bayrağının da. Onunki bir vatan özlemidir, bastırılmışların sesidir. Aslında bir zaman olan özgürlüğü yad eder. Yaşadığı vatanda mahsur kalmıştır.

Carmela'nın anlatımına göre yalnızca bu iki karakter değil, araftaki kişiler de bir kurtarıcının özlemini çeker. Paulino ise bu rejime boyun eğer fakat eşinin de özlemini çeker, Paulino geçmiştedir artık. Geçmiş düşler. Hayat onun için bitmiştir. Tiyatro sahnesini temizler durur. Sanat bile lekelenmiştir, ona duyduğu özlemi belki de böyle hatırlamak ve yaşadığı pişmanlığı bir nebze unutmaktır amacı. O da yaşayan bir hayalet olmuştur adeta. Carmela'nın gelişini düşler.

Hasret hayatımızda bambaşka şekillerde çıkabilir. Kiminin basit diye nitelendirdiği bir başkasının özlemi olabilir.

Pale Blue Eyes ve Elden Kaçan Aşk

Melike ÇIRAK

The Velvet Underground grubunun Pale Blue Eyes şarkısının, grubun vokalisti Reed'in ilk aşkı Shelley Albin'e yazıldığı söyleniyor. Reed'in kitabı "Between Thought and Expression"da bu şarkı ile ilgili bir not var. Not "Bunu (şarkıyı) çok özlediğim biri için yazdım." cümlesi ile başlıyor. Ve yazılan kişinin gözlerinin aslında ela olduğundan bahsediyor.

Şarkı sakın bir melodiye sahip. Sözleri ise aşık olduğu ama ulaşamadığı bir kadın ile ilgili. Girişte, kendine hissettirdiği farklı duygulardan bahsediyor. Mutluluk, üzgünlük ama en ağır basan duygu kızgınlık. Onu kızdırıyor çünkü özlem çekiyor.

İkinci bölümde, bu kadını, hayatındaki en yüksek yerde gördüğünü anlayabiliriz. Ondan "her şeyim" olarak bahsediyor. "I've had but couldn't keep." sözü ile aşkını elinden kaçırdığını anlıyoruz. Ulaşamayan bir aşkı dinliyoruz. Çünkü Lou Reed'in şarkısında bahsettiği kadın evli. Bu da aşkını yaşamasına bir engel.

“She said money is like us in time. It lies, but can’t stand up.”

Para, aynı insan ilişkileri gibi karışık ve anlaması zordur. Elinde sonsuza kadar tutamazsın ve kaybettiğinde geri alamayabilirsin. İlişkiler de aynıdır. Sen fark etmeden bitebilir ve karşıdaki kişi senden kopup gidebilir. “Down for you is up.” sözü de biraz ironiktir. İlişkiler, iki kişi için de aynı şekilde hissettirmeyebilir. Biri için sakin ve huzurlu bir ilişki, bir diğeri için sıkıcı olabilir.

Şarkının son bölümünde ise aynı anda birden fazla duyguyu yaşıyor. Sevdiği kadınla yaşadığı anılara bir özlem duyuyor ve o anları tekrar yaşamak istediğini söylüyor. Açıkça onu özlüyor. Ve âşık olduğu bu kadın evli. Ama onu hala yakın arkadaşı olarak görüyor. Aynı zamanda da bir suçluluk duyuyor. Bir zamanlar hayatının zirvesi olan kadına hala hisler beslemesini bir günah olarak görüyor.

Bütün bu duygulara rağmen aralarında en ağır basan, aşkına duyduğu özlemdir ve bunu “Linger on, your pale blue eyes.” dizesiyle tekrarlar. Pale Blue Eyes şarkısında eski bir aşka duyulan özlem ve onu elde edemeyecek olmanın kabullenişini dinleriz.

Kaynakça

- Between Thought and Expression – Lou Reed

— Müzisyenlerden Kelimelere

Mitski- “A Pearl” İnci Özlemi

Berat TUTAŞ

Mitsuki Miyawaki, sahne adıyla Mitski 27 Eylül 1990 Yılında Amerikalı bir baba ve Japon bir annenin çocuğu olarak Japonya'da dünyaya gelmiştir. Şarkı yapmaya hayatının erken yıllarında başlamış ve hayatının bir döneminde Ankara'da eğitim almıştır. Alternatif, Indie-Rock ve Indie-Pop türlerinde müzik yapan ve şarkılarında genel olarak toksik ilişkiler, sevilme isteği, yalnızlık, anlam arayışı, aidiyetsizlik ve hayata tutunma çabası gibi temaları ele alan bir şarkıcı ve söz yazarıdır. Güncel olarak yayımlanan yedi albümü, Mitski'nin duygusal iç dünyasını anlatır.

"Be the Cowboy" albümünde yer alan "A Pearl" şarkısı, Mitski'nin en kırılgan şarkılarından biridir ve bağımlılık yaratan bir toksik ilişkiyi ele alır.

*"You're growing tired of me
You love me so hard and I
still can't sleep
You're growing tired of me
And all the things I don't
talk about"*

Mitski, şarkıya güncel ilişkisinden bahsederek başlar. Partnerinin ondan bıkağını düşünür. İlişki içerisinde çok sevilmesine rağmen geceleri uyuyamaz. Bunun sebebi ise partnerine söyleyemeyeceği düşünceleri, özlemini duyduğu ve alışık olduğu mutsuzluk durumuna bağlıdır. Partnerinin ondan bıktığını düşünmesi duygusal olarak kendine zarar verme alışkanlığını yansıtır. Şarkının ilerleyen kısmı Mitski'nin düşüncelerini daha da detaylı gösteriyor:

***"Sorry, I don't want your touch
It's not that I don't want you
Sorry, I can't take your touch"***

Partnerinin gösterdiği değerin farkında olmasına rağmen bir şeylerin eksik olduğunu hissettiği ve karşıdan bir temas istemediği için bunu yapamayacağından bahseder. Bu durum, Mitski'nin geçmişte deneyimlediği zararlı ilişkilerin artık onun normal haline geldiğini yansıtır. Sağlıklı bir ilişkide olmasına rağmen kendini ilişkiye veremez ve suçluluk duyar.

***"It's just that I fell in love with a war
And nobody told me it ended
And it left a pearl in my head
And I roll it around every night
Just to watch it glow
Every night, baby, that's where I go"***

Şarkının en vurucu kısmında Mitski, geçmiş ilişkilerini bir savaşa âşık olmak olarak tanımlar ve hala beklediği bir bitiş durumu olmasından yakınır. Her gece gidişinin ve uykusunu kaçırmanın sebebinin aklından çıkmayan "İnci" olarak özlemini duyduğu zararlı ilişkiye bağlar ve ışıltısına kafayı takmış halde sadece güzelliğine odaklanır. Partnerine olan uzaklık aslında alıştığı "savaş" gibi olan bir ilişkiden farklı olmasından kaynaklanır. Aynı zamanda geçmiş

ilişkinin ona ne kadar güzel gözüktüğünü ve bunun yarattığı bağımlılık özlemini sergiler. İnci ne kadar değerli ve güzel olsa da aynı zamanda yapısı gereği onu oluşturan parazitler nedeniyle güzel ama kötülükleriyle de gelen bir metafordur.

"There's a hole that you fill, you fill, you fill"

Mitski, burada eski partnerine seslenerek kendi içindeki boşluğu ve mutsuzluğu partnerinin doldurduğunu ve ona ne kadar bağımlı olduğunu ifade eder. O kişi olmadan kimliğinin bir kısmı eksikmiş gibi hisseder.

A Pearl bir bütün olarak toksik bir ilişkinin travmasına duyulan özlemi, ilişkinin kişinin kimliği haline gelmesini ve bu ilişkiyi bırakmanın zorluğunu anlatan bir şarkıdır.

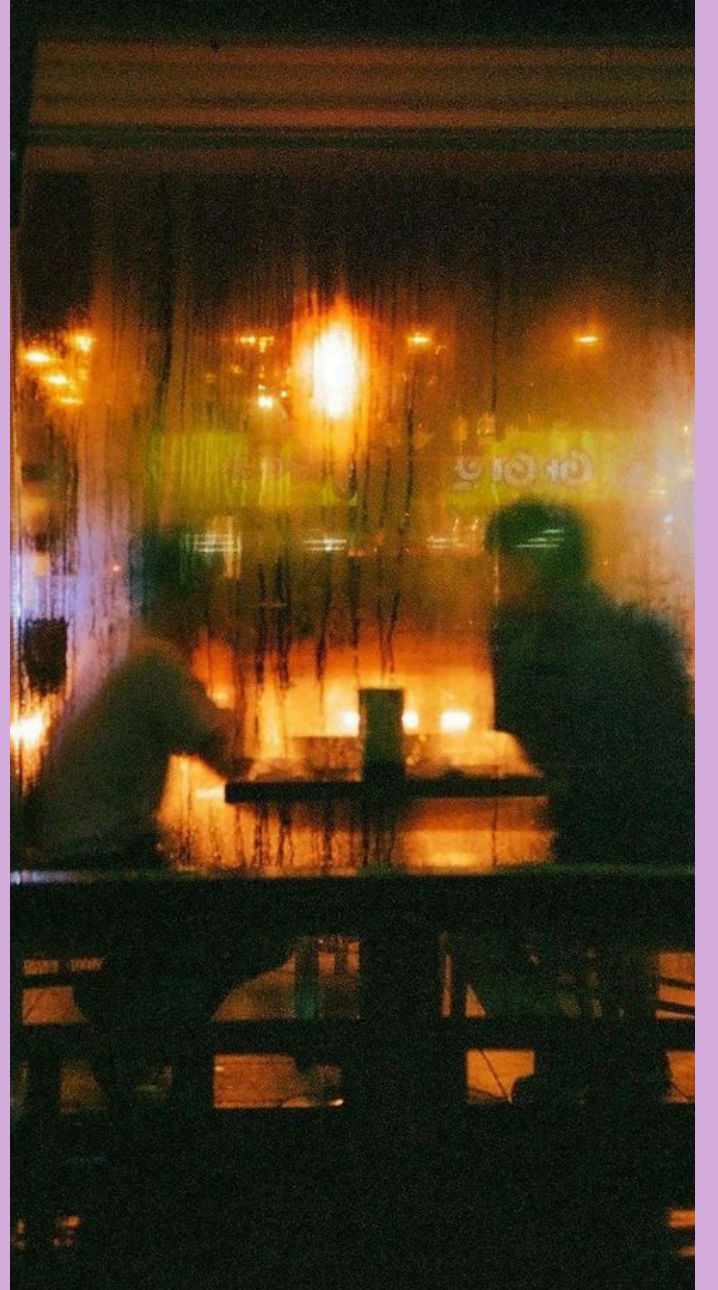
BU ÖZLEM NEDİR?

Mehmet Eren KİRTİK

Shakespeare'in sevgisini keskinleştiren, Edgar Allen Poe'nun uykularını kaçıran, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın zamanın içinden geçmesine izin vermeyen özlem... Herkese göre farklı ama hepimiz için aynı. Peki nedir bu özlem?

Sözlük anlamında bir kimseyi ya da bir şeyi bir daha görme, ona kavuşma isteği ve duygusu olarak karşımıza çıkar özlem. Nitekim gerçekten de öyledir. Kimi zaman birisini, kimi zaman bir yeri, kimi zaman bir yemeği bile özleyebilir insan. Bu özlemi tetikleyen şey ise çoğu zaman duygular olarak çıkar karşımıza. Bir şeye üzüldüğümüzde veya bir şeye sevindiğimizde özleriz bazı şeyleri. Bir manzaraya karşı keşke o da burada olsaydı deriz bazen. Ama o insan çoktan hayatımızdan çıkmıştır. Özlem bir bakıma 'keşke' demek olarak da yorumlanabilir. Keşke orada olsaydım, keşke yanımda olsaydı,

keşke o yemekten olsaydı minvalinde cümleler buna örnek olarak verilebilir. Çünkü her özlem içinde acı bir "keşke" barındırmasıyla bilinir.

Duygular özlemi ön plana çıkarır ancak özlemin ortaya çıkması sadece duygular bazında değerlendirilmemelidir. İnsanın en derinlerinde yatan, kimseye gösterilemeyen karanlık taraflar dahi özlemi tetiklemede rol oynayabilir. Bu taraflar kimilerinde uzun gecelerde, kimilerinde ise gündüz gözüyle ortaya çıkar. Aşılmak istenen ama aşılamayan, etten kemikten bir duvar örer özlem. İnsanoğlu bu duvar altında ezilir, ağlar, kimi zamansa hayaller kurar. Poe'nun da dediği gibi insanın uykularını kaçıtır. Özlem her şeyde olduğu gibi dozunda yaşanması gereken bir şeydir, fazlasına ne kadar maruz kalınırsa insan bir o kadar zehirlenmeye devam eder. Özlem, şüphesiz ki hayatın bir parçasıdır ancak aynı zamanda bütün bir hayata yayılmaması gereken bir olgudur.

Sonuç olarak bakıldığında herkesin uzaktan da yakından da olsa bir şekilde özlemlerle hemhâl olduğu söylenebilir. Özlem duygusu ile baş etmenin bir yolunun bulunması ya da bulunmak üzere olunması temennisiyle...

Beni Unutan Eşyalar

Sıla ÇAĞLAK

Büyümenin sancısı insana bazı zamanlarda çok şiddetli vuruyordu. Böyle zamanlarda insan hep çocukluğuna dönmek ister, şimdi ben oraya dönüyorum. İki saatlik yol yirmi dört saat gibi geldi. Otobüs camından geçen manzaraya bakarken zamanın bu kadar ağır akmasına şaşırmadım. Çünkü insan, özlediği yere giderken hep geç kalmış hisseder.

Çocukluk evimin bulunduğu sokağa girdiğimde kalbim sıkışır gibi oldu. Çocukluğumda bana kocaman gelen sokak şimdi küçücük geldi, çocukken dünya insana daha büyük geliyor sanırım. Sakin adımlarla eve doğru çıktım. Anahtarla kapıyı açmaya çalışırken gülümsedim; bazı şeyler hiç değişmiyordu. Kapı hâlâ sıkışık ve zor açılıyordu. Yıllardır eve gelen giden olmadığı için kimse tamir etme gereği duymamıştı. Biraz zorladıktan sonra kapıyı açtım. Kapı açılır açılmaz burnuma tanıdık bir koku geldi. Anıların da kokusu vardır, bugün bunu daha iyi anladım.

Her şey aynıydı. Annemin kendi elleriyle ördüğü yeşil koltuk örtüsü, sehpa dura duran eski dantel, duvardaki saat... Saat hala tik tak

ediyordu ama zamanı ileri taşımıyordu sanki. İçimde derin bir hüznün vardı. Çocukken hayat ne kadar da sarıydı! Cıvıl cıvıldı dünya, sıcacıktı insanlar, güneş bile başka parlardı. Ama büyüdükçe, büyüdükçe nefret ettim insanlardan. Öyle güzel bir dünyada yetişmişim ki gerçek dünyayı anlamam için hayattan defalarca tokat yemem gerekmişti. Şimdi o dünyaya geri dönmek, hem hüznün hem buruk bir sevinç duygusu yaratmıştı ruhumda.

Salona doğru birkaç adım attım. Koltukların yerini, pencerenin önündeki boşluğu, yerdeki halının desenini ezbere biliyordum. Çocukken bu salonda koşardım, düşerdim, gülerdim. Şimdi adımlarımı dikkatli atıyordum, sanki sesim fazla çıkarsa bir şeyi bozacakmışım gibi. İnsan büyüdükçe sessizleşiyor galiba, hem dışarıda hem kendi içinde.

Salonun en köşesinde duran tozlanmış komodine doğru yürüdüm, komodinin yanına yere çöktüm. Tüm evi izlemeye başladım, sanki mutlu olduğum günlere bakıyordum. Tam karşımdaki duvarda duran bir fotoğraf gözüme ilişti. Üç yaşımdayken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraf. Kıvırcık saçlarımı annem iki yandan çiçekli tokalarla toplamış, parlayan gözlerle kocaman gülümsüyordum. Üstte iki, altta iki dişim vardı sadece, o kadar masum gözüküyordum ki. “Ah yavrum, başına neler geleceğinden hiç haberin yok” dedim içimden. Gözlerim doldu. Saatlerce o fotoğrafı izledim. Ona o kadar sarılmak istiyordum ki, sanki ona sarılısam tüm acılarım denecek gibi hissediyordum. Ama biliyordum, ona sarılamazdım. O gülüş, o masumluk artık bir camın arkasındaydı. Elimi uzatsam da dokunamayacağım bir yerdeydi çocukluk.

BİZE HASRET ÇÖKTÜ GECEDEN

Ayşe Naz İÇÖZ

Bize hasret çöktü geceden
Zuhur etti benliğiyle cenderedeki anılara
Hiç bize uğramaz sandığımız sanrılarla
Bize hasret çöktü geceden

Bize hasret çöktü geceden
Veda sözleri dahi doldurmadan zihnini dehlizlerini
O söylenmeyen sözler bıraktı kalbe izlerini
Olan oldu
Bize hasret çöktü geceden

Bize hasret çöktü geceden
Ay değiştirdi bir bir gecenin çehresini
Zaman akıp gitti, ayrılık vakti selamladı geceyi
Bize hasret çöktü geceden

Bize hasret çökse de geceden
Bilirim ki geri dönüşün hissedilir inceden
Ben seni beklerken
Sabır ehlim olmalı, sevginse benimle kalmalı
Çünkü aydolun sarsa da karanlık geceyi en derinden
Güneşin doğacağı elbet bilinir yitip giden geceden.

Özlem Üzerine

İlayda ALKAN

Basitçe özlemek, insanın sahip olmadığına duyduğu bir his değildir; aksine bundan daha fazlası ve şiddetlidir çünkü var olmuş ve artık ulaşılamayacak olana duyulan bir bağlılıktır. İçinde yaşanmışlık ve zaman barındırır ki bunlar, bizi insan yapan temel etkenlerdendir. Zor ve yankılı bir his olmasaydı belki nostalji ile özlemi sevimli hale getirebilirdik fakat hissedebilen biri için bu süreç gerçekten çok sancılıdır.

Her his sevgiden ve korkudan doğar, sevgiye ve korkuya atfedilenlerin çok farklı kökenlerden olduğunu biliyoruz ama özlem iki kaynaktan da beslendiği için en etkili hislerden biridir. İnsan zihninin kimyasını değiştirip biçare bırakacak kadar çarpıcı, “Daha ne kadar dibe batabilirim?” diye sorgulatacak kadar da güçlüdür. Bununla birlikte, özlemenin en tuhaf yanı insanı hem geçmişe hem de geleceğe götürmesidir. Ancak anda kalındığında anlaşılır ki; görünmez bir gölge ve delici bir soğuk gibi bütün bedene ve ruha tesir etmiştir.

Hayatları boyunca en baskın duygu olarak bunu hisseden insanlar, geçmişin ve geleceğin iç içe geçtiği bir evrende yaşarlar. Ve bu evrende ruh, kendi içine doğru bir yolculuk yapar. İnsan ilerlediğini sanır; fakat aslında geçmişin ıssız enkazına gittiğini bilemez. Bu sebeple hasretin yakıcı duyarlılığı onlarda dilsiz bir okyanus yaratır; erişilemez olanı zihne hapsedip kalbe musallat eder, böylece en sonunda varlık ve yokluğu birbirine karıştırır.

Sir Philip Sidney'in *Astrophil and Stella*'sında olduğu gibi; *Astrophil*'in *Stella*'ya duyduğu arzu, tıpkı ruhun bir aynada kendi yansımalarını izlemesi gibidir; ulaşılmazlık, umut ve acıyı aynı anda taşır. Bu bağlamda özlem; yakan ve biçimlendiren, yıpratın ama bir yandan da ruhu derinleştirir. *Astrophil*'in hissettiği ulaşılmazlık gibi, özlemenin hissettirdiği de tam olarak budur. Bu nedenle özlem, yalnızca kaybı hissetmek değildir. Kaybı içselleştirmek ve yoğunluğunda ezilmektir. İnsan, bu içsel deneyimle bir yandan kendi kırılmasını keşfeder, bir yandan da duyguların en yoğun hâlini kavrar.

Böylece özlem artık bir duygu değil, insanın varoluşunun en çıplak gerçeği hâline gelir.

Bir Yürüyüş Mü Sadece?

Betül ARI

Sahil kenarında yürüyüşe çıkmış ve yürürken zamanımı değerlendirmek için de kulaklığımıyla podcast dinliyordum. Saatimden adım sayımı, harcadığım kaloriyi ve kalp ritmimi takip ediyordum. Az kalmıştı günlük hedefime ulaşmama. Eve gidince yapmam gereken sorumluluklarım, işten kalan e-postalarım ve yakın tarihteki planım için sipariş vermem gereken ürünler sepetimde beni bekliyordu. Reklam girince podcasti dinlemeyi unutup düşüncelere daldığımı fark ettim. Hepsini yetiştirme telaşına kapılmışım. Zaman da epey bir ilerlemiş, neyse günlük hedefimi de tamamlamak üzereyim. Peki ya diğerleri, yetiştirebilecek miyim?

Ah, tekrar geldi sebebini bilmediğim o daraltı. Galiba biraz soluklanmaya ihtiyacım var. Durdum, mataramın kapağını açtım su içmek için. O sırada yanından geçtiğim kafede

kahve içmek için karşılıklı oturmuş ama birbirleriyle iletişim kurmak yerine telefonlarına gömülmüş iki genç arkadaş gördüm. Garipsedim, çevreye baktım etrafıca. Koşu yaparken kulaklıkla telefonda konuşan yetişkin, tek başına oturmuş parmağını tekrar eden hareketlerle kaydırarak gülen çocuk, köpeğini yürüyüşe çıkarmış ama tek derdi onun estetik görünen bir kare fotoğrafını yakalamak için ekrana odaklanmış sahibi... Nasıl da herkes birbirinden koparılmış ve gerçeklikten uzak görünüyordu. Yapaylıktan uzak olağan gerçekliğe hasret duydum o an, kendim de dahil. Hiç kimse o anın farkında değildi ve kimse o an aslında neydi bilmiyordu. Biraz gerçeğe dönmek istedim, doğaya. Başımı kaldırdım; güneş ne kadar parlakmış, gökyüzünün mavi tonu hep böyle miydi? Alışmışım sosyal medya gönderilerindeki efektli gökyüzüne.

Ağaçlar ne güzel sıralanmış yemyeşil yapraklarıyla, dallarına konan kuşlar oradan oraya zıplayarak ötüyor, kimisi de gökyüzünde süzülüyor. Yürüyüşe çıkmadan hemen önce dinen yağmurun toprak üzerinde yarattığı koku... Dikkatimizi çalan onca yapaylıklar bizi asıl bu güzelliklerden nasıl alıkoymuş ki? Tertemiz havayı içime çektim ve adım sayım, kalori açığım, dinlediğim podcast hiçbiri o an umurumda olmadı. Asıl gerçeği kulaklığı çıkardıktan sonra işitmeye başlamıştım. Tüm telaşımı unutup sakinleştim.

Flaş patlama sesiyle odağım tekrar kafedeki gençlere döndü. Birbirlerine yaklaşmış gülümseyerek pozlar veriyorlar ve özçekim yapıyorlardı. Oysa kim bilir ne zamandır sessizce telefonlarına bakıp konuşmuyorlardı bile. Yaşadığımız şu anki dönemin gerçekliği beynime şimşek gibi çaktı. Dertlenip derin bir nefes verirken başımı çevirdim, sahile bakan bankta oturan yaşlı bir çift vardı birbirlerine dönmüş konuşup kıkırdıyorlardı. Eski zamanlara özlemim içime oturmuşken buruk bir gülümsemeyle

onlara baktım. Sahi o eski komşum Cevdet amca değil miydi? Tabi ya! Diğeri de tonton mu tonton, diksiyonu ve nezaketiyle gönüllere kazınan karısı Fikriye teyze idi. Ailemle yaşadığım önceki evimde komşumuzdu kendileri. Aradan o kadar zaman geçmiş ki...

Onları görmek ansızın bana bir şeyler hatırlattı. Çocuktum, onların da henüz saçlarına aklar düşmemişti biz komşuyken. Bayramlarda mahalledeki tüm çocuklarla beraber kapı kapı dolaşır, bayramlaşır ve verecekleri şekerle çikolatanın heyecanına kapılırdık. Şeker yerine bozuk para verdiklerinde ise gider ve o birkaç bozukla bile neredeyse bakkalı alırdık. Ailelerimiz şu anki kadar güvensiz ve endişeli değillerdi. O zamanlarda insanların birbirlerine güveni vardı. Sabahtan akşama kadar parkta sokakta düşe kalka kirlenerek oynardık. Toz, kir, çamur olurdu elimiz yüzümüz ama bırakmazdık koşuşturmayı. Yani hayat vardı, can vardı. Çocuklar arkadaşlarını kapılarına gidip çağırırdı, mesajlaşma ve gif paylaşma diye bir şey henüz yoktu. Emoji gönderme ihtiyacı duymazdık çünkü

yüz yüze ifade ederdik duygularımızı, her mimiği ve gerçekliği ile. Şu anki gibi ekran üzerinden yaşanmazdı “gerçeklik”. Kumdan kalemizi dijital araçlarımızdaki uygulama mağazasından indirdiğimiz oyun ile değil de suyla, toprakla, çamurla beraber sağda solda bulduğumuz kalıplarda yapardık. İlk yemeğimizi asma yapraklarını çamurla doldurduğumuz sarmalar ile yaptık. Mesela babaannemin bahçesinde hortumla güneşe su tutarken yansımanın oluşturduğu gökkuşağını keşfettiğim zamandaki heyecanımı hatırlıyorum, şimdiki zamanın ‘keşfet’ine benzemiyordu. Veyahut sistemin bizi getirdiği “boş kalmamalısın, devamlı çalışmalısın, üretmelisin” kaygısıyla tanışmamıştık henüz. Sakince, sindirerek yaşıyorduk her anımızı.

Yanımdan bir bisikletli geçti, başımı salladım hayal bulutumdan çıkmak için ve ilerleyip selam verdim Cevdet amcamla Fikriye teyzeme. Az önceki bilinç akışımı aktardım onlara, onlar da kendi zamanlarını yad ettiler bana. Uzun uzun saatlerce sohbet ettik. Özlemle kavruldu içim. Ama içim sıcacık da oldu, yuvama dönmüş gibi ısındım. Hasret kalmışız yüz yüze yaptığımız sıcak sohbetlere, doğal mimiklere. Hasret kalmışız yabancı kelimelerle kirletmeden ana dilimizde tam cümleler kurmaya, hasret kalmışız çamurdan sarmalar sarmaya.

Bu da neyin nesi evladım dedi Cevdet amca. Saatimden gelen kalp ritim uyarısıydı. Kalbimin sıcak derinliğinden gelen özlem hissimin sonuçlanan tek somut örneği, soyut rakamların soğuk bir ekranın yansımasına mı sığırmıştı?

— *Satırlar Arası*

Özlemin Gölgesinden Doğan Aydınlık: Özlemin Yaratıcı Gücü

Nilay Naz AÇIKGÖZ

Özlem, sanılanın aksine her zaman yıkım ve boşluk getiren bir duygu değildir. Bu keskin duygunun ritmini tutmak bazen yaratıcılık doğurur ve bize yitirdiğimiz daha büyük bir şeylere ait olma hissini hatırlatır.

Asla sahip olamayacağımız duygulara, hayatlara özlem duyarız. Bazılarına göre bir kişiye atfedilip can bulur bu duygular, bazıları içinse ulaşılamaz çağların, dünyaların hasretinde saklıdır. Mircea Eliade'ye göre modern insan, zamanı "çizgisel" başlangıcı ve sonu olan önüne geçilemez bir akış olarak görürken, kadim zamanların insanı zamanı "döngüsel" olarak görürdü. Bu yüzdendir ki; acımasızca geçen zamanın, öngörülemez sonun

gölgesini sürekli ensemizde hissederiz. Nostalji ve melankoli arasına hapsolür; yeniden doğuşu, başlangıçları bir kenara bırakırız.

Jung ise hayat boyu hissettiğimiz tanımlanamayan boşluk ve özlemi "Kayıp Cennet" arketipi ile açıklar. Tüm mitolojilerde yer alan dünyanın büyüdüğü "Altın Çağ'a" duyulan özlemdir aslında bu. Geçen zamanın getirdiği kaos ve sıkıcı mekaniklikten kaçma isteğidir. Özlem aynı zamanda yaratıcılığı ve sanatı besler. Bu, özlemi pusula olarak kullanabilenler umut verici şeylerin inşasına vesile olabilir.

Rönesans sanatçıları içinde buldukları karanlık Orta Çağ'dan kurtulma isteği ile gözlerini Antik Yunan ve Roma'ya çevirmiş, bu çağları olduğundan daha parlak ve daha kusursuz bir Altın Çağ (Kayıp Cennet) olarak görmüşlerdir. Eğer o döneme dair bir eksiklik ve özlem duymasalardı yeni bir şey yaratma isteği de duymazlardı. Belki de sanat o kayıp bahçeye açılan küçük bir pencere, edebiyat ise oradan bize ulaşan birkaç yaralı kelimedir. Önemli olan bu iradeyi sahiplenip sanatla, bilimle insanlığı aydınlığa çekebilmektir.

Kaynakça

- Eliade, M. (1954). *The Myth of the Eternal Return: Cosmos and History*. Princeton University Press.
- Jung, C. G. (1968). *Archetypes and the Collective Unconscious*. Princeton University Press.

Poppies Dancing

Avni TURAN

Poppies used to dance when no one was looking
Poppies used to dance when it was really needed
But seems that it was not appreciated
By every living being

Oh, I miss the time when the poppies were dancing
Scattering true colors all around and nothing else
Was needed in the town
And now on stage, we see the puppies dancing
Defending what's seen as normal and shaking heads
Never thought it would be upside down

Poppies used to dance when nothing was a lie
Poppies used to dance when there was apathy
But seems that there was no empathy
On every wicked eye

Oh, I miss the time when the poppies were dancing
Scattering true colors all around and nothing else
Was needed in the town
And now on stage, we see the puppies dancing
Defending what's seen as normal and shaking heads
Never thought it would be upside down

Poppies used to dance just for fun
But the deceitful nature of heart should've been alarmed
All around
Before the curtains were shut down

And the puppies finish the show now
Puppeteers are gone, and it's time to take a bow
Before the poppies start sprouting again

Missing Self

Gizem OGAN

She woke up with a deep sigh, feeling a heavy pressure on her chest. Being scorched by the wrathful rays of the smirking sun, she longed for a way out in the middle of the night. The constantly silencing voice of conscience controlled her whole miserable life. She was out of sight without the mind right but full of fright. Hiding from everyone, she locked herself behind the bars of the night she carried inside. She was under the dark spark of the stars, grappling with the yearning of her true self. Her real identity was in the throes of death without the power to see the sky bright. Unbearable thoughts crawling inside her heart made her fight against the forces held tight. She was tired now; her tears flowed, tearing down the truth her heart had been hiding for years. She desired to sleep tight under a dim light.

She was falling asleep but waking with a leap. She found it a burden to bear her fake self. Her soul was on a hill steep. No other sound could be heard while she was othered by the false identity inside. In silence so deep, where the shadows all creep, she endeavoured to overcome the lie and be one with the truth lying beneath. The violent voices in her blind mind still weep. She was lost in the labyrinth of her dark mind, and there was no Ariadne to show the way out. She could not reach it; the reality was buried too deep.

She dreadfully dreamt of a worthy way just to stay away from the tough thoughts that weigh more than they lay. She was another person at night, free from the deafening thoughts of people blinded by society. Just when she fell asleep, being away from the agony she bore in her heart, she could see her reflection in the broken mirror. In her dreams, she could fulfil the desire of willingly putting herself on fire, letting herself burn for the sake of light. There she could show the missing self that was not above but hiding behind the curtains of her cruel mind. She was not a moon that needed the sun to shine but a moon that already had the power to enlighten the dark sky. However, once the dawn came, the light of the moon faded. When she woke up, all came back in the day, and she was missing herself, chased by choking chains, dark gray.

sizden gelenler

AFRANUR ✦ KIZILDENİZİM
Zeynep ATEŞ ✦ Hafızam Duvarlar
Özge CEYHAN ✦ FRIENDSHIP MYTH

*hepinize
teşekkür ederiz!*

KIZILDENİZİM

AFRANUR

Secdeye kapanmış Firavun
misaliydi kalbim.

Farkında değil, çoktan yarılmış

Deniz;

Kaybetmiş ebedî hayatı ve

Tanrısı'nı.

Denizi görmeseydi eğer,

Yine kapanır mıydı secdeye?

...

Hayatını yarıp geçen bir asa

misali,

Kalbi kölesi olmuş Tanrı'nın.

Ama çok geç;

Nefesi kesilmiş balıklar

etrafında

Ve insanları onu terk etmiş.

Suya mı muhtaç bu beden Tanrım?

Yoksa sana mı?

Ya da senden çok sevdiklerimize

mi?

Suretinde senden bir parça

Gördüklerimize mi?

Tanrım, onlar mı bizi Firavun
yapan?

Yoksa biz mi görmedik yarılan

denizi?

Kalbimiz seni duymayacak kadar...

Biz mi kaldık nefessiz?

Öleceğimizi bile bile,

Affedilmeyeceğimizi bile bile,

Yine secdeye bizler mi kapandık?

Hafızam Duvarlar

Zeynep ATEŞ

Sırrı bilmek beyhude,
Giz sarar ahsen yerleri.
Kavram görür üç köşe,
Düşünür olur bilge.

Tutku noksansız.
Ademi dilber doğurur.
Kör, bilge, dilsiz.
Cennet suyunu çare et.

Göze gelir, tin dersin,
Bakarsın çare değil.
Savruk ruhun gelir dize,
Bağlar sevemezsin.

İnsan insanı doğururken,
Getirmiş bir dize:
Seveni say sakla,
Pir tut yine.

Doğrultursan sözlerini ona,
Yine dizelerinde,
Açar bağlarını, kaçır.
Bulamazsın, beyhude.

FRIENDSHIP MYTH

Özge CEYHAN

(the birth of the goddess of friendship)

Once upon a time, a lot of gods and goddess were living in Olympus Mountain. The most prominent one of them was “ZEUS”. He was the leader of all gods or goddesses. There was “an important island” in Greece. It was “the Fraternitas Island” (Latin). (It means fraternity (brotherhood) in English.) The island was very impressive. The forests of the island were very large. It was incorporating a variety of plants and animals. Also, a couple of people were living in the island at the same time. The island was famous for the fraternity spirit as its name signifies. Zeus chose two goddesses to manage the island. They were “Aegean and Dodecanese”. The reason why Zeus chose them was that they were two siblings who got on well with each other. They loved each other very much. Therefore, according to Zeus, they were appropriate for managing the island. Aegean and Dodecanese started to manage the island. All the people and gods/ goddesses in the island loved them. Demeter (one of the Olympian Goddesses) was coming to the island most of the time, and she was helping the people in agricultural works, also she was distributing “blessing” to each part of the island. There was also one island next to the Fraternitas Island. It was “the Dulcedo Island (Latin). (it means “charm” in English). The leader of the island was “Cyclades”. As he was an attractive and handsome god, all the goddesses were falling in love with him. One day, Dodecanese fell in love with Cyclades, and she decided to share this with Aegean, and she talked to her sister. Aegean listened to Dodecanese carefully, but there was an important problem. The problem was that actually Aegean fell in love with Cyclades; however, unfortunately, she could not say this her sister. Although Aegean loved Cyclades very much, she helped Dodecanese for that they were an item because her sister was valuable for her. She

planned, and she told Dodecanese the plan. According to Aegean's plan, Dodecanese would organize a festival, and she would invite all the god or goddesses, people and also Cyclades to the festival. Then, she would explain her love. When she heard the plan, she liked and confirmed. Since Dodecanese was the goddess of entertainment, preparing a festival "as easy as pie" for her. Aegean and Dodecanese began to preparations immediately. Demeter helped them in this progress. Some of the Olympus Gods would join the festival. They were Demeter, Hera, Zeus and Hermes. At the command of Zeus, Hermes heralded that the festival would be done, and Cyclades was invited to the festival. He was shocked, but as he was very kind, he accepted the request. When coming, Cyclades was impressed by Dodecanese because of Dodecanese's beauty but also her good attitudes towards the gods and people. Dodecanese confessed her love to Cyclades at the end of the festival. All the gods or goddesses and people were waiting Cyclades' answer impatiently. The love confession of Dodecanese affected Cyclades, and he admitted her request. Hera supported them as the goddess of marriage. Everyone was very happy except for Aegean. However, she acted as if she was happy for her sister. Dodecanese and Cyclades started to live together in "Dulcedo Island". In this process, Aegean was alone in "Fraternitas Island". She was trying to handle works in the island. Dodecanese and Cyclades had two children. They were Naxos and Rhodes. After a while, Aegean was bored of the Fraternitas Island because she could not overcome the problems when she was lonely. Moreover, her love to Cyclades was growing simultaneously. She could not prevent. On the other hand, she was considering her sister. One day, Aegean could not endure further, she turned to "owl" by exploiting her intelligence, and she went to Cyclades. She deceived him with her cunning, and then they had two children.

They were "Limnos and Chios". Cyclades was surprised and confused. When he noticed everything, he was very sad. During the progress, a nymph (Ocenaid) saw everything, and she went to

Dodecanese to tell the event. When Dodecanese learned this, she was disappointed, and also, she got angry with Aegean. She found Aegean and Cyclades, she could not know what to do, but suddenly a big war happened between two goddesses. Neither gods nor people could prevent the war. Nevertheless, Zeus intervened, he stopped them. Due to their big war, “the fraternity spirit” between them lost its magic. Many “natural phenomena” happened in the Fraternitas Island such as earthquakes, floods and tsunami etc. After the event, the Fraternitas, Island lapsed into a deep silence. To solve this problem, Hera interrupted, and she put forward an offer. According to Hera’s offer, Cyclades would stay with Dodecanese half of the year, and he would stay with Aegean in the other half. Aegean and Dodecanese trusted Hera, and they accepted her suggestion because Hera was the goddess of marriage, and she was always making logical decisions about such subjects. Aegean and Dodecanese’s children were very sad due to this situation since actually they were siblings and cousins at the same time. Cyclades was often giving advices to his children, also he wanted his children to be together though their mothers did not talk to each other. The children were always listening to their father carefully, and they care about his opinions. Therefore, they were trying to get on well with each other. Cyclades appreciated his children’s efforts for their mothers. One day, they planned, and Cyclades helped them. The plan was as follows; Limnos and Chios would convince their mother (Aegean) to visit the Fraternitas Island. Likewise, Naxos and Rhodes would persuade their mother. (Dodecanese) to visit the Fraternitas Island. Because they did not know that they were going to get there together, they admitted their children’s requests. Furthermore, apart from gods and goddesses, people came to there to reconcile them again. When everyone arrived to the island, Aegean and Dodecanese came across abruptly. They realized the plan, and they got angry with each other again. Then, they started to fight; therefore, some natural events happened one more time. Zeus sent Poseidon to help the gods or goddesses and the people in the

Fraternitas Island. Poseidon came, and he stopped the natural phenomena. The children of Aegean and Dodecanese, other gods and people were crying as they wanted to live in the island in peace as before. There was a olive tree in the area where they cried. As they were crying, their tears began to flow into the soil of the tree. At the same time, the feelings, compassion, collaboration and friendship of gods or goddesses and people in them, which started to flow into the soil and mix. Then, they were united. As a result of this, a goddess who was very beautiful, brilliant and shiny was created. Everyone was watching her excitedly, and they could not understand who was and how she came to here. The goddess came to near Aegean and Dodecanese slowly. After that, she made them watch their old memories, and she added that they were two best sisters, and they got on well with each other. Moreover, she explained that they were not only sisters but also, they were two best friends simultaneously. Aegean and Dodecanese watched them, and they agreed with her. Consequently, they compromised. With their compromission, all the gods or goddesses especially Olympian ones and the people were absolutely happy. Also, along with their compromission, the Fraternitas Island started to come alive, and the spirit of the fraternity was obtained by everyone in the island. On the other hand, everyone was wondering the goddess who was. Finally, the goddess began to explain herself. She said that “she existed thanks to them, as long as they have goddess, compassion, team spirit and most importantly friendship within them, she always exists with them. She said that the thing made her is the strong bond between gods and humans.”

And she added;

I was Limni, I was “goddess of the friendship”

My symbol was olive branch (zeytin dalı) .

Because the olive branch represents “the peace”, and it comes from this story (myth).

- After that day, Limni made the people and gods who did not talk to each other reconcile, and she displayed everyone “the power of friendship.”

Actually, the names of the characters in the story derive from the Greek islands. I chose them deliberately, because mythology has many stories, and all of them are connected with each other in terms of various aspects. For example, Lidya or Europe; in fact, the former is region, the latter is continent, but at the same time, they are mythological characters. Therefore, I turned the names of the Greek islands into the names of the characters, and I wrote a myth upon this. Furthermore, according to features of the characters, I prepared their symbols by doing some researches, and finally I created my own myth. This is a very beneficial cultural practise for us.

PAÜ | İngiliz Dili
ve Edebiyatı

HALO

Mart 2026

